

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 2. aprila 2020 *

Kazalo

Pravni okvir	4
Mednarodno pravo	4
Pravo Unije	5
Direktiva 2011/95/EU	5
Sklepa 2015/1523 in 2015/1601	6
Dejansko stanje in predhodni postopki	10
Postopek pred Sodiščem	13
Tožbe	13
Dopustnost	13
Ugovori nedopustnosti v zadevah C-715/17, C-718/17 in C-719/17: tožbe nimajo predmeta in so v nasprotju s ciljem postopka iz člena 258 PDEU	13
– Trditve strank	13
– Presoja Sodišča	14
Ugovora nedopustnosti v zadevah C-715/17 in C 718/17: kršitev načela enakega obravnavanja	16
– Trditve strank	16
– Presoja Sodišča	16
Ugovor nedopustnosti v zadevi C-718/17: kršitev pravice do obrambe v predhodnem postopku	17
– Trditve strank	17
– Presoja Sodišča	18

* Jeziki postopka: češčina, madžarščina in poljščina.

Ugovor nedopustnosti v zadevi C-719/17: nenatančnost ali nedoslednost tožbe	21
– Trditve strank	21
– Presoja Sodišča	21
Vsebinska presoja	22
Obstoj zatrjevanih neizpolnitev obveznosti	22
Obrambni razlogi Republike Poljske in Madžarske: člen 72 PDEU v povezavi s členom 4(2) PEU	23
Trditve strank	23
Presoja Sodišča	24
Obrambni razlog Česke republike: domnevno nedelovanje in neučinkovitost premestitvenega mehanizma iz sklepov 2015/1523 in 2015/1601 pri njegovi konkretni uporabi	29
Trditve strank	29
Presoja Sodišča	30
Stroški	31

„Neizpolnitev obveznosti države – Sklep (EU) 2015/1523 in Sklep (EU) 2015/1601 – Člen 5(2) in od (4) do (11) navedenih sklepov – Začasni ukrepi na področju mednarodne zaščite v korist Helenske republike in Italijanske republike – Izredne razmere zaradi nenadnega prihoda državljanov tretjih držav na ozemlje nekaterih držav članic – Premestitev teh državljanov na ozemlje preostalih držav članic – Postopek premestitve – Obveznost držav članic, da v rednih časovnih presledkih in vsaj vsake tri mesece sporočijo število prosilcev, ki jih je mogoče hitro premestiti na njihovo ozemlje – Zaporedne obveznosti, ki vodijo do dejanske premestitve – Interesi držav članic v zvezi z nacionalno varnostjo in javnim redom – Možnost države članice, da se sklicuje na člen 72 PDEU, da ne bi uporabila zavezujočih pravnih aktov Unije“

V združenih zadevah C-715/17, C-718/17 in C-719/17,

zaradi tožb zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 258 PDEU, vloženih 21. in 22. decembra 2017,

Evropska komisija, ki jo zastopajo Z. Malúšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils in A. Tokár, agenti,

tožeča stranka,

proti

Republiki Poljski, ki jo zastopata E. Borawska-Kędzierska in B. Majczyna, agenta,

tožena stranka,

ob udeležbi

Češke republike, ki jo zastopajo M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš in A. Brabcová, agenti,

Madžarske, ki jo zastopa M. Z. Fehér, agent,

intervenientki (zadeva C-715/17),

Evropska komisija, ki jo zastopajo Z. Malušková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils in A. Tokár, agenti,

tožeča stranka,

proti

Madžarski, ki jo zastopata M. Z. Fehér in G. Koós, agenta,

tožena stranka,

ob intervenciji

Češke republike, ki jo zastopajo M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš in A. Brabcová, agenti,

Republike Poljske, ki jo zastopata E. Borawska-Kędzierska in B. Majczyna, agenta,

intervenientki (zadeva C-718/17),

in

Evropska komisija, ki jo zastopajo Z. Malušková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils in A. Tokár, agenti,

tožeča stranka,

proti

Češki republik, ki jo zastopajo M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš in A. Brabcová, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Madžarske, ki jo zastopa M. Z. Fehér, agent,

Republike Poljske, ki jo zastopata E. Borawska-Kędzierska in B. Majczyna, agenta,

intervenientki (zadeva C-719/17),

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi A. Prechal (poročevalka), predsednica senata, K. Lenaerts, predsednik Sodišča v funkciji sodnika tretjega senata, L. S. Rossi, sodnica, J. Malenovský in F. Biltgen, sodnika,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodni tajnik: M. Aleksejev, vodja oddelka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 15. maja 2019,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 31. oktobra 2019

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Evropska komisija s tožbo v zadevi C-715/17 Sodišču predlaga, naj ugotovi, da Republika Poljska s tem, da ni v rednih obdobjih, in sicer vsaj vsake tri mesece, navedla primerne števila prosilcev za mednarodno zaščito, ki se lahko hitro premestijo na njeno ozemlje, od 16. marca 2016 ni izpolnjevala svojih obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa Sveta (EU) 2015/1523 z dne 14. septembra 2015 o uvedbi začasnih ukrepov na področju mednarodne zaščite v korist Italije in Grčije (UL 2015, L 239, str. 146) in člena 5(2) Sklepa Sveta (EU) 2015/1601 z dne 22. septembra 2015 o uvedbi začasnih ukrepov na področju mednarodne zaščite v korist Italije in Grčije (UL 2015, L 248, str. 80) ter posledično poznejših obveznosti v zvezi s premestitvijo iz člena 5, od (4) do (11), navedenih sklepov.
- 2 Komisija s tožbo v zadevi C-718/17 Sodišču predlaga, naj ugotovi, da Madžarska s tem, da ni v rednih obdobjih, in sicer vsaj vsake tri mesece, navedla primerne števila prosilcev za mednarodno zaščito, ki se lahko hitro premestijo na njeno ozemlje, ni izpolnjevala svojih obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa 2015/1601 in posledično poznejših obveznosti v zvezi s premestitvijo iz člena 5, od (4) do (11), tega sklepa.
- 3 Komisija s tožbo v zadevi C-718/17 Sodišču predlaga, naj ugotovi, da Češka republika s tem, da ni v rednih obdobjih, in sicer vsaj vsake tri mesece, navedla primerne števila prosilcev za mednarodno zaščito, ki se lahko hitro premestijo na njeno ozemlje, ni izpolnjevala svojih obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa 2015/1523 in člena 5(2) Sklepa 2015/1601 ter posledično poznejših obveznosti v zvezi s premestitvijo iz člena 5, od (4) do (11), navedenih sklepov.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

- 4 Konvencija o statusu beguncev, podpisana v Ženevi 28. julija 1951 (*Recueil des traités des Nations unies*, zvezek 189, str. 150, št. 2545 (1954)), je začela veljati 22. aprila 1954. Dopolnjena je bila s Protokolom o statusu beguncev, ki je bil 31. januarja 1967 sklenjen v New Yorku in je začel veljati 4. oktobra 1967 (v nadaljevanju: Ženevska konvencija).
- 5 Člen 1 Ženevske konvencije v razdelku A opredeljuje pojem „begunec“, v razdelku F pa za namene te konvencije določa:

„Določbe te Konvencije se ne uporabljajo za katerokoli osebo, pri kateri obstajajo resni razlogi za sum:

- (a) da je storila kaznivo dejanje proti miru, vojni zločin ali zločin proti človečnosti, kot jih določajo mednarodni instrumenti, ki sankcionirajo ta kazniva dejanja;
- (b) da je storila hudo nepolitično kaznivo dejanje izven države pribežališča, preden je bila sprejeta vanjo kot begunec;
- (c) da je kriva dejanj, ki so v nasprotju s cilji in načeli Združenih narodov.“

Pravo Unije

Direktiva 2011/95/EU

- 6 Člen 12 Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL 2011, L 337, str. 9), ki je naslovljen „Izključitev“ in je umeščen v poglavje III te direktive, naslovljeno „Pogoji, ki jih morajo izpolnjevati begunci“, v odstavkih 2 in 3 določa:

„2. Državljan tretje države ali oseba brez državljanstva ne more biti begunec, če obstajajo tehtni razlogi za domnevo, da:

- (a) je storil(-a) kaznivo dejanje proti miru, vojni zločin ali zločin proti človeštvu, kot opredeljeno v mednarodnih instrumentih, ki določajo takšna kazniva dejanja;
- (b) je storil(-a) hudo nepolitično kaznivo dejanje izven države sprejemnice, preden ga/jo je ta sprejela kot begunca (tj. preden mu/ji je izdala dovoljenje za prebivanje, ki je temeljilo na priznanju statusa begunca); posebej kruta dejanja, tudi če so bila storjena zaradi domnevno političnih ciljev, se lahko štejejo kot huda nepolitična kazniva dejanja;
- (c) je kriv(-a) dejanj, ki nasprotujejo namenom in načelom Združenih narodov, določenim v Preambuli ter členih 1 in 2 Ustanovne listine Združenih narodov[, podpisane 26. junija 1945 v San Franciscu].

3. Odstavek 2 se uporablja za osebe, ki napeljujejo k izvrševanju kaznivih dejanj ali dejavnosti, navedenih v tem odstavku, ali pri njih kako drugače sodelujejo.“

- 7 V poglavje V Direktive 2011/95, naslovljeno „Pogoji za priznanje subsidiarne zaščite“, je umeščen člen 17 te direktive, naslovljen „Izključitev“, ki določa:

„1. Državljan tretje države ali oseba brez državljanstva ne more biti upravičen(-a) do subsidiarne zaščite, če obstajajo tehtni razlogi za domnevo, da:

- (a) je storil(-a) kaznivo dejanje proti miru, vojni zločin ali zločin proti človeštvu, kot opredeljeno v mednarodnih instrumentih, ki določajo takšna kazniva dejanja;
- (b) je storil(-a) hudo kaznivo dejanje;
- (c) je kriv(-a) dejanj, ki nasprotujejo namenom in načelom Združenih narodov, določenim v Preambuli ter členih 1 in 2 Ustanovne listine Združenih narodov;
- (d) predstavlja nevarnost za skupnost ali varnost države članice, v kateri se nahaja.

2. Odstavek 1 se uporablja za osebe, ki napeljujejo k izvrševanju kaznivih dejanj ali dejavnosti, navedenih v tem odstavku, ali pri njih kako drugače sodelujejo.

3. Države članice lahko državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva odrečejo upravičenost do subsidiarne zaščite, če je ta pred sprejemom v zadevno državo članico storil(-a) eno ali več kaznivih dejanj izven področja uporabe odstavka 1, za katere bi bila, če bi bila storjena v zadevni državi članici, zagrožena zaporna kazen, in če je zapustil(-a) izvirno državo izključno zato, da bi se izognil(-a) sankcijam, ki so posledica navedenih kaznivih dejanj.“

Sklepa 2015/1523 in 2015/1601

8 V uvodnih izjavah 1, 2, 7, 11, 12, 23, 25, 26, 31 in 32 Sklepa 2015/1601 je bilo navedeno:

„(1) V skladu s členom 78(3) [PDEU] lahko Svet na predlog Komisije in po posvetovanju z Evropskim parlamentom v primeru izrednih razmer v eni ali več državah članicah zaradi nenadnega prihoda državljanov tretjih držav sprejme začasne ukrepe v korist zadevnih držav članic.

(2) V skladu s členom 80 PDEU za politike Unije glede mejne kontrole, azila in priseljevanja ter njihovo izvajanje velja načelo solidarnosti in pravične delitve odgovornosti med državami članicami, akti Unije, sprejeti na tem področju, pa vsebujejo ustrezne ukrepe za uveljavitev tega načela.

[...]

(7) Evropski svet je na zasedanju 25. in 26. junija 2015 med drugim sklenil, da bi bilo treba istočasno pospešiti prizadevanja v zvezi s tremi ključnimi razsežnostmi, in sicer premestitvami/preselitvami, vrnitvijo/ponovnim sprejemom/reintegracijo ter sodelovanjem z državami izvora in tranzita. Evropski svet se je ob upoštevanju sedanjih izrednih razmer ter zaveze k okrepitvi solidarnosti in odgovornosti dogovoril zlasti o začasni in izjemni premestitvi 40.000 oseb, ki nedvomno potrebujejo mednarodno zaščito, za dve leti iz Italije in Grčije v druge države članice, pri čemer bi sodelovale vse države članice.

[...]

(11) 20. julija 2015 je bila ob upoštevanju specifičnih razmer v državah članicah soglasno sprejeta resolucija predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru [Evropskega s]veta, o premestitvi 40.000 oseb, ki nedvomno potrebujejo mednarodno zaščito, iz Grčije in Italije. V obdobju dveh let bo iz Italije premeščenih 24.000 oseb, iz Grčije pa 16.000. Svet je 14. septembra 2015 sprejel Sklep [...] 2015/1523, s katerim je bil vzpostavljen mehanizem začasnih in izrednih premestitev oseb, ki nedvomno potrebujejo mednarodno zaščito, iz Italije in Grčije v druge države članice.

(12) V zadnjih mesecih so se migracijski pritiski na južnih zunanjih kopenskih in morskih mejah ponovno močno povečali in migracijski tokovi so se še naprej premikali z osrednjega v vzhodno Sredozemlje ter proti zahodni balkanski poti, saj vse več migrantov prihaja v Grčijo in prek nje. Glede na te razmere bi bilo treba zagotoviti nadaljnje začasne ukrepe za ublažitev pritiska na področju azila v Italiji in Grčiji.

[...]

(23) Ukrepi za premestitev iz Italije in Grčije iz tega sklepa pomenijo začasno odstopanje od pravila iz člena 13(1) [Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31)], v skladu s katerim bi bili Italija in Grčija sicer odgovorni za obravnavo prošenj za mednarodno zaščito na podlagi meril iz poglavja III navedene uredbe, pa tudi začasno odstopanje od postopkovnih korakov, vključno z roki, iz členov 21, 22 in 29 navedene uredbe. Druge določbe Uredbe [...] št. 604/2013 [...] se še naprej uporabljajo [...].

[...]

- (25) Izbrati je bilo treba merila za določitev, kateri prosilci in v kolikšnem številu naj se premestijo iz Italije in Grčije, brez poseganja v odločitve v zvezi s prošnjami za azil, sprejetimi na nacionalni ravni. Zasnovan je jasen in obvladljiv sistem, ki temelji na določitvi praga povprečne stopnje na ravni Unije ugodno rešenih prošenj za mednarodno zaščito v postopkih na prvi stopnji, kakor jo je izračunal Eurostat na podlagi najnovejših razpoložljivih statističnih podatkov o vseh prvostopenjskih odločitvah, ki so bile na ravni Unije sprejete v zvezi s prošnjami za mednarodno zaščito. Po eni strani bi bilo treba s tem pragom v čim večji možni meri zagotoviti, da lahko vsi prosilci, ki nedvomno potrebujejo mednarodno zaščito, neomejeno in hitro uveljavijo svoje pravice do zaščite v državi članici premestitve. Po drugi strani bi bilo treba z njim v največji možni meri preprečiti, da bi bili prosilci, katerih prošnje bodo verjetno zavržene, premeščeni v drugo državo članico, s čimer bi se njihovo bivanje v Uniji neupravičeno podaljšalo. Glede na najnovejše razpoložljive posodobljene četrtletne podatke Eurostata o odločitvah, ki so bile sprejete v postopkih na prvi stopnji, bi bilo v treba v tem sklepu uporabiti prag 75 %.
- (26) Namen začasnih ukrepov je ublažiti občuten pritisk na azilna sistema Italije in Grčije, zlasti s premestitvijo znatnega števila prosilcev, ki bodo na ozemlju Italije in Grčije prispeli po dnevu začetka uporabe tega sklepa ter bodo nedvomno potrebovali mednarodno zaščito. Glede na skupno število državljanov tretjih držav, ki so leta 2015 nedovoljeno vstopili v Italijo in Grčijo, ter ob upoštevanju števila tistih, ki nedvomno potrebujejo mednarodno zaščito, bi bilo treba iz Italije in Grčije premestiti skupaj 120.000 prosilcev, ki nedvomno potrebujejo mednarodno zaščito. [...]
- [...]
- (31) Uvesti je treba postopek za hitro premestitev, izvajanje začasnih ukrepov pa morata spremljati tesno upravno sodelovanje med državami članicami in operativna podpora, ki jo zagotavlja [Evropski azilni podporni urad (EASO)].
- (32) Nacionalna varnost in javni red bi morala biti upoštevana v celotnem postopku premestitve, dokler ni prosilec dejansko premeščen. Kadar ima država članica utemeljene razloge za to, da prosilca šteje za grožnjo za svojo nacionalno varnost ali javni red, bi morala o tem obvestiti druge države članice, in sicer ob polnem spoštovanju temeljnih pravic prosilca, vključno z zadevnimi pravili o varstvu podatkov.“
- 9 Besedilo uvodnih izjav 1, 2, 7, 23, 25, 26, 31 in 32 Sklepa 2015/1601 je bilo v bistvu enako besedilu uvodnih izjav 1, 2, 6, 18, 20, 21, 25 in 26 Sklepa 2015/1523.
- 10 Člen 1 Sklepa 2015/1601, naslovljen „Predmet urejanja“, je v odstavku 1, v bistvu enako kot člen 1 Sklepa 2015/1523, določal:
- „Ta sklep določačasne ukrepe na področju mednarodne zaščite v korist Italije in Grčije, da bi ju podprli pri boljšem obvladovanju izrednih razmer zaradi nenadnega prihoda državljanov tretjih držav na ozemlju teh držav članic.“
- 11 Člen 2 navedenih sklepov, naslovljen „Opredelitev pojmov“, je določal:
- „V tem sklepu se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:
- [...]
- (e) ‚premestitev‘ pomeni transfer prosilca z ozemlja države članice, ki je na podlagi merila iz poglavja III Uredbe [...] 604/2013 odgovorna za obravnavo njegove prošnje za mednarodno zaščito, na ozemlje države članice premestitve;

(f) „država članica premestitve“ pomeni državo članico, ki postane odgovorna za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito v skladu z Uredbo [...] 604/2013, ki jo je prosilec vložil po tem, ko je bil premeščen na ozemlje te države članice.“

12 Člen 3 Sklepa 2015/1601, naslovljen „Področje uporabe“, je enako kot člen 3 Sklepa 2015/1523 določal:

„1. V skladu s tem sklepom se premestijo samo prosilci, ki so prošnjo za mednarodno zaščito vložili v Italiji ali Grčiji in za katere bi bili ti državi odgovorni v skladu z merili za določitev odgovorne države članice iz poglavja III Uredbe [...] št. 604/2013.

2. V skladu s tem sklepom se premestijo samo prosilci, ki imajo državljanstvo države, za katere delež ugodno rešenih prošenj za mednarodno zaščito med odločitvami, sprejetimi v postopkih na prvi stopnji v zvezi s prošnjami za mednarodno zaščito v smislu poglavja III Direktive 2013/32/EU [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60)], po najnovejših razpoložljivih posodobljenih četrtletnih podatkih Eurostata za povprečje na ravni Unije znaša najmanj 75 %. [...]“

13 Člen 4 Sklepa 2015/1523 je določal, da se iz Italije in Grčije na ozemlje drugih držav članic, za katere se je ta sklep uporabljal in med katerimi Madžarske ni bilo, premesti 40.000 oseb, ki nedvomno potrebujejo mednarodno zaščito, od katerih jih je bilo 24.000 iz Italije in 16.000 iz Grčije.

14 Člen 4 Sklepa 2015/1601 je določal:

„1. 120.000 prosilcev se premesti v druge države članice:

- (a) 15.600 prosilcev se premesti iz Italije na ozemlja drugih držav članic v skladu s tabelo iz Priloge I;
- (b) 50.400 prosilcev se premesti iz Grčije na ozemlja drugih držav članic v skladu s tabelo iz Priloge II;
- (c) 54.000 prosilcev se premesti na ozemlje drugih držav članic, sorazmerno s številkami iz prilog I in II, in sicer bodisi v skladu z odstavkom 2 tega člena ali s spremembo tega sklepa, kot je navedeno v členu 1(2) in 3 tega člena.

2. Od 26. septembra 2016 se 54.000 prosilcev iz točke (c) odstavka 1 v razmerju, ki izhaja iz točk (a) in (b) odstavka 1, premesti iz Italije in Grčije na ozemlja drugih držav članic sorazmerno s številkami iz prilog I in II. Komisija predloži predlog Svetu o številkah, ki se temu ustrezno dodelijo državam članicam.

[...]“

15 S členom 1 Sklepa Sveta (EU) 2016/1754 z dne 29. septembra 2016 (UL 2016, L 268, str. 82) je bil člen 4 Sklepa 2015/1601 dopolnjen s tem odstavkom:

„3a. Kar zadeva premestitev prosilcev iz točke (c) odstavka 1, se države članice lahko odločijo, da svojo obveznost izpolnijo tako, da na svoje ozemlje sprejmejo sirske državljane iz Turčije po nacionalnem ali večstranskem programu sprejema za osebe, ki nedvomno potrebujejo mednarodno zaščito, razen po programu za preselitev, dogovorjenem v Sklepih predstavnikov vlad držav članic, ki so se 20. julija 2015 sestali v okviru [Evropskega s]veta. Obveznost posamezne države članice se ustrezno zmanjša za število tako sprejetih oseb.

[...]“

16 Prilogi I in II k Sklepu 2015/1601 sta vsebovali razpredelnici, v katerih so bile za države članice razen Helenske republike in Italijanske republike, za katere se je ta sklep uporabljal, med drugim za Republiko Poljsko, Madžarsko in Češko republiko, navedene zavezujoče dodelitve prosilcev za mednarodno zaščito iz Italije oziroma Grčije, ki jih je bilo treba premestiti na ozemlje vsake od teh držav članic.

17 Člen 5 Sklepa 2015/1601, naslovljen „Postopek premestitve“, je določal:

„[...]

2. Države članice v rednih časovnih presledkih in vsaj vsake tri mesece sporočijo število prosilcev, ki jih je mogoče hitro premestiti na njihovo ozemlje, in druge pomembne informacije.

3. Italija in Grčija na podlagi teh informacij in ob podpori EASO, po potrebi pa tudi uradnikov za zvezo držav članic iz odstavka 8, določita posamezne prosilce, ki bi jih bilo mogoče premestiti v druge države članice, ter kontaktnim točkam teh držav članic čim prej sporočita vse ustrezne informacije. Prednost pri tem imajo ranljivi prosilci v smislu členov 21 in 22 Direktive 2013/33/EU [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o standardih za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito (UL 2013, L 180, str. 96)].

4. Po tem, ko država članica premestitve to odobri, Italija in Grčija za vsakega prosilca, ki je bil določen za premestitev, čim prej in ob posvetovanju z EASO sprejmeta odločitev o premestitvi v posamezno državo članico premestitve in ga s to odločitvijo seznanita v skladu s členom 6(4). Država članica premestitve lahko odloči, da se premestitev prosilca ne odobri, le, če za to obstajajo utemeljeni razlogi iz odstavka 7 tega člena.

5. Premestitev prosilcev, za katere se v skladu z obveznostmi iz člena 9 Uredbe (EU) št. 603/2013 [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi sistema Eurodac za primerjavo prstnih odtisov zaradi učinkovite uporabe Uredbe (EU) št. 604/2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, in o zahtevah za primerjavo s podatki iz sistema Eurodac, ki jih vložijo organi kazenskega pregona držav članic in Europol za namene kazenskega pregona, ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1077/2011 o ustanovitvi Evropske agencije za operativno upravljanje obsežnih informacijskih sistemov s področja svobode, varnosti in pravice (UL 2013, L 180, str. 1)] zahteva odvzem prstnih odtisov, se lahko predlaga le, če so bili njihovi prstni odtisi odvzeti in posredovani centralnemu sistemu Eurodac v skladu z navedeno uredbo.

6. Premestitev prosilca na ozemlje države članice premestitve se izvede čim prej po datumu seznanitve zadevne osebe z odločitvijo o premestitvi v skladu s členom 6(4) tega sklepa. Italija in Grčija državi članici premestitve sporočita datum in uro predaje ter vse druge relevantne informacije.

7. Države članice imajo pravico zavrniti premestitev prosilca, samo kadar obstajajo utemeljeni razlogi, da ga štejejo kot grožnjo za svojo nacionalno varnost ali za javni red ali če obstajajo resni razlogi za uporabo izključitvenih določb iz členov 12 in 17 Direktive 2011/95/EU.

8. Države članice lahko sklenejo, da po izmenjavi vseh pomembnih informacij za izvajanje vseh vidikov postopka premestitve iz tega člena v Italiji in v Grčiji imenujejo uradnike za zvezo.

9. Države članice v skladu s pravnim redom Unije v celoti izpolnjujejo svoje obveznosti. Skladno s tem Italija in Grčija za postopek premestitve zagotavljata identifikacijo, registracijo in odvzem prstnih odtisov. Da se zagotovi učinkovitost in obvladljivost postopka, se ustrezno uredijo sprejemni objekti in

se vzpostavijo ukrepi, da se ljudje začasno namestijo v skladu s pravnim redom Unije, dokler se ne sprejme čim prejšnja odločitev glede njihovega položaja. Prosilci, ki se izognejo postopku premestitve, so iz premestitve izključeni.

10. Postopek premestitve iz tega člena se zaključi čim hitreje in najpozneje v dveh mesecih od datuma, ko država članica premestitve pošlje sporočilo v skladu z odstavkom 2, razen če država članica premestitve odobritev iz odstavka 4 izda manj kot dva tedna pred iztekom tega dvomesečnega roka. V tem primeru se lahko rok za zaključek postopka premestitve podaljša za obdobje, ki ne presega dodatnih dveh tednov. Poleg tega se lahko rok podaljša tudi za nadaljnje obdobje štirih tednov, če je to ustrezno, kadar Italija ali Grčija dokažeta objektivne praktične ovire, ki preprečujejo izvedbo predaje.

Če se postopek premestitve v teh rokih ne zaključi ter če se Italija in Grčija z državo članico premestitve ne dogovorita o razumnem podaljšanju roka, ostaneta Italija in Grčija še naprej odgovorni za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito v skladu z Uredbo (EU) št. 604/2013.

11. Država članica premestitve prosilcu po njegovi premestitvi v skladu s členom 9 Uredbe (EU) št. 603/2013 odvzame prstne odtise in jih posreduje centralnemu sistemu Eurodac ter v skladu s členom 10 in po potrebi členom 18 navedene uredbe posodobi podatkovne nize.“

- 18 Besedilo člena 5 Sklepa 2015/1523, naslovljenega „Postopek premestitve“, je bilo v bistvu enako besedilu člena 5 Sklepa 2015/1601.
- 19 Člen 12 Sklepa 2015/1523 in Sklepa 2015/1601 je med drugim določal, da Komisija Svetu vsakih šest mesecev poroča o izvajanju teh sklepov.
- 20 Komisija se je pozneje zavezala predlagati mesečna poročila o izvajanju raznih ukrepov premeščanja in preseljevanja prosilcev za mednarodno zaščito, sprejetih na ravni Unije, med katerimi so ukrepi, določeni s sklepoma 2015/1523 in 2015/1601. Na podlagi tega je Komisija Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu predložila petnajst poročil o premestitvi in preselitvi.
- 21 Komisija je 15. novembra 2017 in 14. marca 2018 predložila tudi poročila o napredovanju, ki med drugim vsebujeta posodobljene podatke o premestitvah, izvedenih na podlagi sklepov 2015/1523 in 2015/1601.
- 22 Iz člena 13(1) in (2) Sklepa 2015/1523 je razvidno, da je ta začel veljati 16. septembra 2015 in se je uporabljal do 17. septembra 2017. Člen 13(3) tega sklepa je določal, da se navedeni sklep uporablja za osebe, ki so na italijansko in grško ozemlje prispele med 16. septembrom 2015 in 17. septembrom 2017, ter za prosilce za mednarodno zaščito, ki so na ti ozemlji prispeli po 15. avgustu 2015.
- 23 V skladu s členom 13(1) in (2) Sklepa 2015/1601 je ta začel veljati 25. septembra 2015 in se je uporabljal do 26. septembra 2017. Člen 13(3) tega sklepa je določal, da se navedeni sklep uporablja za osebe, ki so na italijansko in grško ozemlje prispele med 25. septembrom 2015 in 26. septembrom 2017, ter za prosilce za mednarodno zaščito, ki so na ti ozemlji prispeli po 24. marcu 2015.

Dejansko stanje in predhodni postopki

- 24 Republika Poljska je 16. decembra 2015 na podlagi člena 5(2) sklepov 2015/1523 in 2015/1601 navedla število 100 prosilcev za mednarodno zaščito, ki se lahko hitro premestijo na njeno ozemlje, od tega 65 iz Grčije in 35 iz Italije. Helenska republika in Italijanska republika sta nato določili 73 oziroma 36 oseb, glede katerih sta Republiko Poljsko zaprosili za premestitev. Zadnjenavedena država članica tema prošnjama ni ugodila in na ozemlje te države članice na podlagi sklepov 2015/1523 in 2015/1601 ni bil premeščen noben prosilec za mednarodno zaščito. Republika Poljska nato ni več sprejela nobene zaveze glede premestitve.

- 25 Ni sporno, da Madžarska, ki ni sodelovala pri ukrepu prostovoljne premestitve, določenem s Sklepom 2015/1523, ni nikoli navedla števila prosilcev za mednarodno zaščito, ki se lahko v skladu s členom 5(2) Sklepa 2015/1601 hitro premestijo na njeno ozemlje, in da zato na podlagi tega sklepa na ozemlje te države članice ni bil premeščen noben prosilec za mednarodno zaščito.
- 26 Češka republika je 5. februarja in 13. maja 2016 na podlagi člena 5(2) sklepov 2015/1523 in 2015/1601 navedla število 30 oziroma 20 prosilcev za mednarodno zaščito, ki se lahko hitro premestijo na njeno ozemlje, od tega 20 in nato 10 iz Grčije in dvakrat po 10 iz Italije. Helenska republika je določila 30 oseb, Italijanska republika pa 10 oseb, glede katerih sta Češko republiko zaprosili za premestitev. Zadnjenavedena država članica je privolila v premestitev 15 oseb iz Grčije, od katerih jih je bilo dejansko premeščenih 12. Češka republika ni sprejela nobene od oseb, ki jih je določila Italijanska republika, in iz Italije v Češko republiko ni bila izvedena nobena premestitev. Zato je bilo v skladu s sklepoma 2015/1523 in 2015/1601 na ozemlje Češke republike premeščenih skupaj 12 prosilcev za mednarodno zaščito, vsi iz Grčije. Češka republika po 13. maju 2016 ni več sprejela nobene zaveze glede premestitve.
- 27 Komisija je z dopisi z dne 10. februarja 2016 Republiko Poljsko, Madžarsko in Češko republiko zlasti pozvala, naj vsaj vsake tri mesece sporočijo podatke o številu prosilcev za mednarodno zaščito, ki jih je mogoče premestiti na njihovo ozemlje, in naj zaradi izpolnjevanja svojih zakonskih obveznosti take prosilce premestijo v rednih časovnih presledkih.
- 28 Komisija je z dopisoma z dne 5. avgusta 2016 vse države članice opozorila na njihove obveznosti premestitve na podlagi sklepov 2015/1523 in 2015/1601.
- 29 V dopisu z dne 28. februarja 2017, ki sta ga Komisija in predsedstvo Sveta Evropske unije skupaj poslala ministrom za notranje zadeve, so bile države članice, ki še niso izvedle premestitev ali ki premestitev niso izvedle sorazmerno s svojo dodelitvijo, pozvane, naj nemudoma povečajo svoja prizadevanja.
- 30 Češka republika je v dopisu z dne 1. marca 2017 navedla, da meni, da njena prva ponudba z dne 5. februarja 2016 o premestitvi 30 oseb zadostuje.
- 31 Češka republika je 5. junija 2017 sprejela resolucijo št. 439, s katero je odločila, da bo „glede na znatno poslabšanje varnostnega položaja v [...] U]niji in zaradi očitnega nedelovanja sistema premestitev“ prekinila izvajanje obveznosti, sprejetih na sestanku Evropskega sveta 25. in 26. junija 2015 ter nato formaliziranih na sestanku predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v Evropskem svetu 20. julija 2015, in izvajanih s Sklepom 2015/1523, ter izvajanje svojih obveznosti, ki izhajajo iz Sklepa 2015/1601.
- 32 Komisija je v več poročilih o premestitvi in preselitvi, predloženih Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu, vztrajala, naj države članice v skladu z obveznostmi, ki jih ima vsaka država članica na podlagi Sklepa 2015/1523 in/ali Sklepa 2015/1601, v rednih časovnih presledkih navedejo število prosilcev za mednarodno zaščito, ki jih je mogoče premestiti na njihovo ozemlje, ter dejansko izvajajo premestitve sorazmerno s svojimi obveznostmi in zlasti s svojimi dodelitvami iz prilog I in II k Sklepu 2015/1601, sicer jim grozi tožba zaradi neizpolnitve obveznosti.
- 33 Komisija je v Sporočilu z dne 18. maja 2016 Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu – Tretje poročilo o premestitvi in preselitvi (COM(2016) 360 final), Sporočilu z dne 15. junija 2016 Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu – Četrto poročilo o premestitvi in preselitvi (COM(2016) 416 final), Sporočilu z dne 13. julija 2016 Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu – Peto poročilo o premestitvi in preselitvi (COM(2016) 480 final), Sporočilu z dne 28. septembra 2016 Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu – Šesto poročilo o premestitvi in preselitvi (COM(2016) 636 final), Sporočilu z dne 9. novembra 2016 Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu – Sedmo poročilo o premestitvi in preselitvi (COM(2016) 720 final) in Sporočilu z dne 8. decembra 2016 Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu – Osmo poročilo o premestitvi

in preselitvi (COM(2016) 791 final) navedla, da si pridržuje pristojnosti, ki jih ima na podlagi Pogodb, če zadevne države članice ne bodo sprejele ukrepov, potrebnih za izpolnjevanje njihovih obveznosti na področju premestitev, kot so določene s sklepoma 2015/1523 in 2015/1601.

- 34 Poleg tega je Komisija v Sporočilu z dne 8. februarja 2017 Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu – Deveto poročilo o premestitvi in preselitvi (COM(2017) 74 final), Sporočilu z dne 2. marca 2017 Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu – Deseto poročilo o premestitvi in preselitvi (COM(2017) 202 final), Sporočilu z dne 12. aprila 2017 Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu – Enajsto poročilo o premestitvi in preselitvi (COM(2017) 212 final) ter Sporočilu z dne 16. maja 2017 Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu – Dvanajsto poročilo o premestitvi in preselitvi (COM(2017) 260 final) posebej zahtevala, naj Republika Poljska, Madžarska in Češka republika s premestitvijo prosilcev za mednarodno zaščito in sprejetjem zavez o premestitvi izpolnijo svoje obveznosti glede premestitve, ki jih imajo na podlagi Sklepa 2015/1523 in/ali Sklepa 2015/1601. Navedla je, da si pridržuje možnost, da proti tem državam članicam sproži postopke zaradi neizpolnitve obveznosti, če ne bodo čim prej izpolnile svojih obveznosti.
- 35 Komisija je v dvanajstem poročilu o premestitvi in preselitvi zahtevala, naj države članice, ki še niso premestile nobenega prosilca za mednarodno zaščito ali ki že eno leto niso več navedle števil prosilcev za mednarodno zaščito, ki jih je iz Grčije in Italije mogoče premestiti na njihovo ozemlje, nemudoma ali najpozneje v enem mesecu izvedejo take premestitve in sprejmejo take zaveze.
- 36 Komisija je z uradnim opominom z dne 15. junija 2017 proti Madžarski in Češki republiki ter z uradnim opominom z dne 16. junija 2017 proti Republiki Poljski začela postopek zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 258(1) PDEU. Komisija je v teh opominih trdila, da te države članice niso spoštovale svojih obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa 2015/1523 in/ali člena 5(2) Sklepa 2015/1601 ter zato niti svojih poznejših obveznosti premestitve, določenih v členu 5, od (4) do (11), Sklepa 2015/1523 in/ali členu 5, od (4) do (11), Sklepa 2015/1601.
- 37 Ker Komisije odgovori Republike Poljske, Madžarske in Češke republike na te uradne opomine niso prepričali, je 26. julija 2017 vsaki od teh treh držav članic poslala obrazloženo mnenje, v katerem je vztrajala pri svojem stališču, da Republika Poljska od 16. marca 2016, Madžarska od 25. decembra 2015 in Češka republika od 13. avgusta 2016 niso izpolnile svojih obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa 2015/1523 in/ali člena 5(2) Sklepa 2015/1601 ter zato niti svojih poznejših obveznosti iz člena 5, od (4) do (11), Sklepa 2015/1523 in/ali člena 5, od (4) do (11), Sklepa 2015/1601, pri tem pa je te tri države članice pozvala, naj v roku štirih tednov, to je najkasneje do 23. avgusta 2017, sprejmejo ukrepe, potrebne za izpolnitev navedenih obveznosti.
- 38 Na navedena obrazložena mnenja je Češka republika odgovorila z dopisom z dne 22. avgusta 2017, Republika Poljska in Madžarska pa z dopisoma z dne 23. avgusta istega leta.
- 39 Komisija je v Sporočilu z dne 6. septembra 2017 Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu – Petnajsto poročilo o premestitvi in preselitvi (COM(2017) 465 final) ponovno ugotovila, da sta bili Republika Poljska in Madžarska edini državi članici, ki nista premestili nobenega prosilca za mednarodno zaščito, da Republika Poljska od 16. decembra 2015 ni več sprejela zavez o premestitvi ter da Češka republika od 13. maja 2016 ni več sprejela takih obveznosti in od avgusta 2016 ni več izvajala premestitev. Zahtevala je, naj te tri države članice takoj sprejmejo zaveze o premestitvi in nemudoma izvedejo premestitve. Poleg tega se je v tem sporočilu sklicevala na sodbo z dne 6. septembra 2017, Slovaška in Madžarska/Svet (C-643/15 in C-647/15, EU:C:2017:631), ter navedla, da je Sodišče s to sodbo potrdilo veljavnost Sklepa 2015/1601.
- 40 Komisija je z dopisi z dne 19. septembra 2017 Republiko Poljsko, Madžarsko in Češko republiko opozorila na to sodbo in ponovila, da je bila z njo potrjena veljavnost Sklepa 2015/1601, ter te tri države članice pozvala, naj čim prej sprejmejo potrebne ukrepe za sprejetje zavez o premestitvi in izvedejo premestitve.

41 Ker Komisija ni prejela odgovora na te dopise, se je odločila vložiti te tožbe.

Postopek pred Sodiščem

- 42 S sklepom predsednika Sodišča z dne 8. junija 2018 je bila Češki republiki in Madžarski dovoljena intervencija v podporo predlogom Republike Poljske v zadevi C-715/17.
- 43 S sklepom predsednika Sodišča z dne 12. junija 2018 je bila Madžarski in Republiki Poljski dovoljena intervencija v podporo predlogom Češke republike v zadevi C-719/17.
- 44 S sklepom predsednika Sodišča z dne 13. junija 2018 je bila Češki republiki in Republiki Poljski dovoljena intervencija v podporo predlogom Madžarske v zadevi C-718/17.
- 45 Po opredelitvi strank in generalne pravobranilke v zvezi s tem je treba v skladu s členom 54 Poslovnika Sodišča zadeve zaradi medsebojne povezanosti združiti za izdajo sodb.

Tožbe

Dopustnost

- 46 Tri zadevne države članice navajajo več trditev, da bi izpodbijale dopustnost tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti, ki se nanaša nanje.

Ugovori nedopustnosti v zadevah C-715/17, C-718/17 in C-719/17: tožbe nimajo predmeta in so v nasprotju s ciljem postopka iz člena 258 PDEU

– Trditve strank

- 47 Tri zadevne države članice v bistvu trdijo, da tožba, ki se nanaša nanje, ni dopustna, ker tudi če bi Sodišče ugotovilo neizpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz Sklepa 2015/1523 in/ali Sklepa 2015/1601, ki se jim očita, bi bilo nemogoče, da bi vsaka zadevna država članica to pomanjkljivost odpravila tako, da bi izpolnila obveznosti iz člena 5(2) in od (4) do (11) navedenih sklepov, ker se je obdobje uporabe teh sklepov dokončno izteklo in so zato obveznosti, naložene z njima, dokončno prenehale veljati 17. septembra oziroma 26. septembra 2017.
- 48 Iz sodne prakse Sodišča pa naj bi izhajalo, da mora biti cilj tožbe, vložene na podlagi člena 258 PDEU, ugotovitev obstoja neizpolnitve obveznosti z namenom njenega prenehanja in da njen edini cilj ne more biti izdaja izključno ugotovitvene sodbe, s katero se ugotovi obstoj neizpolnitve obveznosti.
- 49 Zato naj bi bile tožbe brezpredmetne in naj ne bi služile namenu postopka zaradi neizpolnitve obveznosti iz člena 258 PDEU.
- 50 Poleg tega naj Komisija v zvezi z neizpolnitvijo obveznosti, ki izhajajo iz aktov Unije, katerih obdobje uporabe se je dokončno izteklo in ki jih ni več mogoče odpraviti, ne bi mogla uveljavljati zadostnega interesa za predlog, naj Sodišče ugotovi te neizpolnitve obveznosti.
- 51 Komisija te trditve prereka.

– *Presoja Sodišča*

- 52 Opozoriti je treba, da je namen postopka iz člena 258 PDEU objektivna ugotovitev neizpolnitve obveznosti države članice, ki jih nalaga Pogodba DEU ali akt sekundarne zakonodaje, in da tak postopek omogoča tudi ugotovitev, ali je država članica v obravnavanem primeru kršila pravo Unije (sodba z dne 27. marca 2019, Komisija/Nemčija, C-620/16, EU:C:2019:256, točka 40 in navedena sodna praksa).
- 53 V tem okviru je eden od namenov predhodnega postopka zagotoviti zadevni državi članici možnost, da izpolni obveznosti, ki zanjo izhajajo iz prava Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 16. septembra 2015, Komisija/Slovaška, C-433/13, EU:C:2015:602, točki 39 in 40 ter navedena sodna praksa).
- 54 Iz besedila člena 258, drugi odstavek, PDEU, izhaja, da če zadevna država članica ni ravnala v skladu z obrazloženim mnenjem v roku, ki je določen v obrazloženem mnenju, lahko Komisija zadevo predloži Sodišču. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je treba obstoj neizpolnitve obveznosti zato presojati glede na stanje v državi članici ob izteku tega roka (sodba z dne 27. marca 2019, Komisija/Nemčija, C-620/16, EU:C:2019:256, točka 39 in navedena sodna praksa).
- 55 Iz ustaljene sodne prakse Sodišča sicer res izhaja, kot opozarjajo zadevne tri države članice, da ima Komisija nalogo, da po uradni dolžnosti in v splošnem interesu nadzira izvajanje prava Unije s strani držav članic ter da ugotavlja morebitne neizpolnitve obveznosti, ki iz njega izhajajo, da bi se te neizpolnitve odpravile (glej zlasti sodbo z dne 7. aprila 2011, Komisija/Portugalska, C-20/09, EU:C:2011:214, točka 41 in navedena sodna praksa).
- 56 Vendar je treba to sodno prakso razumeti tako, da lahko Komisija v tožbi zaradi neizpolnitve obveznosti Sodišču predlaga le, naj ugotovi obstoj zatrjevane neizpolnitve obveznosti zaradi njenega prenehanja. Tako Komisija na primer Sodišču v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti ne more predlagati, naj državi članici naloži posebno ravnanje, da bi se uskladila s pravom Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 7. aprila 2011, Komisija/Portugalska, C-20/09, EU:C:2011:214, točka 41 in navedena sodna praksa).
- 57 Nasprotno pa je tožba zaradi neizpolnitve obveznosti dopustna, če Komisija Sodišču predlaga le, naj ugotovi obstoj zatrjevane neizpolnitve obveznosti, zlasti v položaju, kot je ta v obravnavani zadevi, v katerem je akt sekundarne zakonodaje Unije, katerega kršitev se zatrjuje, dokončno prenehal veljati po izteku roka, določenega v obrazloženem mnenju.
- 58 Ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točki 52 te sodbe, je namreč taka tožba zaradi neizpolnitve obveznosti v delu, v katerem se nanaša na objektivno ugotovitev Sodišča, da država članica ni spoštovala obveznosti, ki so ji naložene z aktom sekundarne zakonodaje, in na podlagi katere je mogoče ugotoviti, ali je država članica v posameznem primeru kršila pravo Unije, v celoti v skladu s ciljem, ki mu sledi postopek iz člena 258 PDEU.
- 59 V tem okviru je treba poudariti, da se je obdobje uporabe Sklepa 2015/1523 dokončno izteklo 17. septembra 2017, obdobje uporabe Sklepa 2015/1601 pa 26. septembra 2017 (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2017, Slovaška in Madžarska/Svet, C-643/15 in C-647/15, EU:C:2017:631, točka 94).
- 60 V zvezi s tem se tri zadevne države članice sklicujejo na okoliščino, da zatrjevane neizpolnitve obveznosti ni več mogoče odpraviti, ker se je obdobje uporabe sklepov 2015/1523 in 2015/1601 dokončno izteklo. Vendar ta okoliščina, tudi če bi bila dokazana, ne bi mogla povzročiti nedopustnosti teh tožb.

- 61 Zadevnim trem državam članicam je bila namreč ponujena možnost, da neizpolnjevanje, ki se jim očita, odpravijo pred iztekom roka, določenega v obrazloženih mnenjih, to je pred 23. avgustom 2017, in torej pred iztekom obdobja uporabe sklepov 2015/1523 in 2015/1601, in sicer s sprejetjem zavez o premestitvi na podlagi člena 5(2) Sklepa 2015/1523 in/ali Sklepa 2015/1601 ter z dejanskim premeščanjem z izpolnitvijo obveznosti, ki so jih imele na podlagi člena 5, od (4) do (11), Sklepa 2015/1523 in/ali člena 5, od (4) do (11), Sklepa 2015/1601, kot je to sicer Komisija od njih zahtevala v nizu dopisov ter v več mesečnih sporočilih o premestitvi in preselitvi.
- 62 Ker so na dan izteka roka, ki je bil tako določen v obrazloženih mnenjih, obveznosti, ki so za države članice izhajale iz sklepov 2015/1523 in 2015/1601, še vedno veljale in ker – kot trdi Komisija, ne da bi se ji v zvezi s tem ugovarjalo –zadevne tri države članice še vedno niso izpolnile teh obveznosti, čeprav jim je Komisija dala možnost, da to storijo najpozneje do navedenega datuma, lahko ta institucija kljub poznejšemu izteku obdobja uporabe navedenih sklepov vložiti te tožbe, s katerimi predlaga, naj Sodišče ugotovi zatrevane kršitve.
- 63 Če bi se sprejele trditve zadevnih treh držav članic, bi se lahko katera koli država članica, ki bi s svojim ravnanjem ogrozila izpolnitev cilja sklepa, ki je bil sprejet na podlagi člena 78(3) PDEU in se kot „začasni ukrep“ v smislu te določbe uporablja le v omejenem obdobju, kot to velja za sklepa 2015/1523 in 2015/1601 (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2017, Slovaška in Madžarska/Svet, C-643/15 in C-647/15, EU:C:2017:631, točki 90 in 94), izognila postopku zaradi neizpolnitve obveznosti zgolj zato, ker bi se neizpolnitev nanašala na akt prava Unije, katerega obdobje uporabe se je dokončno izteklo po izteku roka, določenega v obrazloženem mnenju, zaradi česar bi lahko države članice imele korist od svoje kršitve (glej po analogiji sodbo z dne 27. marca 2019, Komisija/Nemčija, C-620/16, EU:C:2019:256, točka 48).
- 64 V takem primeru Komisija torej v okviru pristojnosti, ki jih ima na podlagi člena 258 PDEU, ne bi mogla ukrepati zoper zadevno državo članico pred Sodiščem za ugotovitev takšne neizpolnitve obveznosti in za celotno izpolnitev svoje naloge varuhinje Pogodb, ki jo ima v skladu s členom 17 PEU (sodba z dne 27. marca 2019, Komisija/Nemčija, C-620/16, EU:C:2019:256, točka 49).
- 65 Poleg tega bi v okoliščinah, kakršne so te v obravnavanih zadevah, priznanje nedopustnosti tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti proti državi članici zaradi kršitve sklepov, sprejetih na podlagi 78(3) PDEU, kot sta sklepa 2015/1523 in 2015/1601, škodilo tako zavezujoči naravi teh sklepov kot, splošneje, spoštovanju vrednot, na katerih v skladu s členom 2 PEU temelji Unija, med katerimi je med drugim pravna država (glej po analogiji sodbo z dne 27. marca 2019, Komisija/Nemčija, C-620/16, EU:C:2019:256, točka 50).
- 66 Ugotovitev zadevnih neizpolnitev obveznosti je poleg tega še vedno v materialnem interesu, zlasti zaradi določitve podlage za odgovornost, ki jo država članica lahko ima zaradi neizpolnitve obveznosti v razmerju do drugih držav članic, Unije ali posameznikov (glej v tem smislu sodbo z dne 7. februarja 1973, Komisija/Italija, 39/72, EU:C:1973:13, točka 11).
- 67 Nazadnje, v zvezi s trditvijo, da Komisija po dokončnem izteku obdobja uporabe sklepov 2015/1523 in 2015/1601 nima več pravnega interesa, je treba opozoriti na načelo, določeno z ustaljeno sodno prakso Sodišča, da Komisiji ni treba dokazati obstoja pravnega interesa niti navesti razlogov, iz katerih je vložila tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti (sodba z dne 3. marca 2016, Komisija/Malta, C-12/14, EU:C:2016:135, točka 26 in navedena sodna praksa).
- 68 V zvezi s tem je Sodišče sicer, kot trdi Republika Poljska, v položaju, v katerem je bila tožba vložena, ko je bila neizpolnitev obveznosti dejansko končana zaradi nadomestitve določb prava Unije, katerih kršitev se je zatrevala, z novimi določbami, res navedlo, da mora z odstopanjem od načela, navedenega v prejšnji točki te sodbe, preučiti, ali ima tožba zaradi neizpolnitve obveznosti, ki se nanaša na preteklo

ravnanje, „zadosten interes“, ne da bi lahko presodilo razloge glede smotrnosti, na katerih temelji tožba Komisije (glej v tem smislu sodbo z dne 9. julija 1970, Komisija/Francija, 26/69, EU:C:1970:67, točki 9 in 10).

- 69 Vendar je treba ugotoviti, da položaj, obravnavan v teh postopkih zaradi neizpolnitve obveznosti, ni zajet s posebnim položajem, na katerega se nanaša sodna praksa, navedena v prejšnji točki te sodbe, ki je opredeljen z nadomestitvijo določb prava Unije, katerih kršitev se zatrjuje, z novimi določbami, ki so dejansko pripeljale do prenehanja zadevne neizpolnitve obveznosti.
- 70 Poleg tega v obravnavanem primeru nikakor ni mogoče dvomiti o interesu tožbe, ki jo je vložila Komisija. Na eni strani se je namreč rok, določen v obrazloženih mnenjih, iztekel na datum, ko so očitane neizpolnitve obveznosti še vedno obstajale. Na drugi strani, kot je poudarila tudi generalna pravobranilka v točki 105 sklepnih predlogov, se v teh treh zadevah postavljajo pomembna vprašanja v zvezi s pravom Unije, med katerimi je vprašanje, ali in po potrebi pod katerimi pogoji se država članica lahko sklicuje na člen 72 PDEU, da ne bi uporabila sklepov, sprejetih na podlagi člena 78(3) PDEU, katerih zavezujoča narava se ne izpodbija in s katerimi se želi doseči premestitev velikega števila prosilcev za mednarodno zaščito v skladu z načelom solidarnosti in pravične delitve odgovornosti med državami članicami, ki v skladu s členom 80 PDEU velja za politiko Unije na področju azila (glej po analogiji sodbo z dne 9. julija 1970, Komisija/Francija, 26/69, EU:C:1970:67, točki 11 in 13).
- 71 Zato je treba ugovore nedopustnosti, ki se nanašajo na to, da tožbe nimajo predmeta in so v nasprotju s ciljem postopka iz člena 258 PDEU, ter ugovore, ki se nanašajo na to, da Komisija ni uveljavljala zadostnega interesa za vložitev teh tožb, zavrniti.

Ugovora nedopustnosti v zadevah C-715/17 in C 718/17: kršitev načela enakega obravnavanja

– *Trditve strank*

- 72 Madžarska v zadevi C-718/17 trdi, da tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti niso dopustne, ker je Komisija s tem, da je tožbo vložila le zoper tri zadevne države članice, čeprav velika večina držav članic ni v celoti spoštovala svojih obveznosti na podlagi Sklepa 2015/1523 in/ali Sklepa 2015/1601, kršila načelo enakega obravnavanja in tako prekoračila diskrecijsko pravico, ki jo ima na podlagi člena 258 PDEU.
- 73 Republika Poljska v zadevi C-715/17 navaja v bistvu enak ugovor nedopustnosti.
- 74 Komisija te trditve prereka.

– *Presoja Sodišča*

- 75 Iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da ima Komisija diskrecijsko pravico pri odločanju glede smiselnosti ukrepanja proti državi članici, opredelitve določb, ki naj bi jih ta kršila, in o tem, kdaj bo proti njej začela postopek zaradi neizpolnitve obveznosti, pri čemer preudarki, ki to izbiro določajo, ne morejo vplivati na dopustnost tožbe (sodba z dne 19. septembra 2017, Komisija/Irska (Dajatev za registracijo), C-552/15, EU:C:2017:698, točka 34 in navedena sodna praksa).
- 76 Sodišče je tako že razsodilo, da ob upoštevanju te diskrecijske pravice nevložitev tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti proti eni državi članici ni upoštevana pri presoji dopustnosti tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti proti drugi državi članici (sodba z dne 3. marca 2016, Komisija/Malta, C-12/14, EU:C:2016:135, točka 25).

- 77 Poleg tega je Komisija, kot je opozorila na obravnavi, v dvanajstem poročilu o premestitvi in preselitvi jasno navedla, da bi se lahko proti državam članicam, ki še niso premestile nobenega prosilca za mednarodno zaščito, kar je položaj, v katerem sta bili Republika Poljska in Madžarska, in/ali ki že več kot eno leto niso več sprejele zavez o premestitvi iz Grčije in Italije, kar je položaj, v katerem sta bili Republika Poljska in Češka republika, sprožil postopek zaradi neizpolnitve obveznosti, razen če bi te države članice takoj ali najpozneje v roku enega meseca začele sprejemati take zaveze in izvajati dejanske premestitve.
- 78 Komisija je nato v Sporočilu z dne 13. junija 2017 Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu – Trinajsto poročilo o premestitvi in preselitvi (COM(2017) 330 final) ugotovila, da so po njenem pozivu v dvanajstem poročilu o premestitvi in preselitvi vse države članice razen Republike Poljske, Madžarske in Češke republike začele redno sprejemati zaveze na podlagi člena 5(2) sklepov 2015/1523 in 2015/1601, in navedla, da se je zato odločila, da proti tem trem državam sproži postopek zaradi neizpolnitve obveznosti.
- 79 V tem okviru se je s tožbo Komisije v delu, v katerem je njen namen zagotoviti, da vse države članice razen Helenske republike in Italijanske republike, ki so imele obveznosti premestitve, ki izhajajo iz sklepov 2015/1523 in 2015/1601, izvajajo te obveznosti, v celoti sledilo cilju, ki je bil zastavljen v teh sklepih.
- 80 Opozoriti je namreč treba, da je treba bremena, ki so zajeta z začasnimi ukrepi, določenimi s sklepoma 2015/1523 in 2015/1601, ker sta bila ta sklepa sprejeta na podlagi člena 78(3) PDEU za pomoč Helenski republiki in Italijanski republiki pri boljšem obvladovanju izrednih razmer zaradi nenadnega prihoda državljanov tretjih držav na njuno ozemlje, v skladu z načelom solidarnosti in pravične delitve odgovornosti med državami članicami načeloma razporediti med vse preostale države članice, saj to načelo v skladu s členom 80 PDEU velja za politiko Unije na področju azila (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2017, Slovaška in Madžarska/Svet, C-643/15 in C-647/15, EU:C:2017:631, točka 291).
- 81 Tožba Komisije tako v obravnavanem primeru temelji na nevtralnem in objektivnem merilu v zvezi z resnostjo in trajanjem neizpolnitev obveznosti, ki se očitajo Republiki Poljski, Madžarski in Češki republiki, ki glede na cilj sklepov 2015/1523 in 2015/1601, kot je bil naveden, omogoča razlikovanje med položajem teh treh držav članic in položajem drugih držav članic, vključno s tistimi, ki niso v celoti spoštovale svojih obveznosti, ki izhajajo iz teh sklepov.
- 82 Iz tega sledi, da Komisija v obravnavani zadevi s tem, da se je odločila, da proti Republiki Poljski, Madžarski in Češki republiki uvede, proti drugim državam članicam pa ne uvede postopka zaradi neizpolnitve obveznosti, nikakor ni preokorčila meja diskrecijske pravice, ki jo ima v okviru člena 258 PDEU. Zato je treba ugovora nedopustnosti, ki se nanašata na kršitev načela enakega obravnavanja, zavrniti.

Ugovor nedopustnosti v zadevi C-718/17: kršitev pravice do obrambe v predhodnem postopku

– Trditve strank

- 83 Madžarska v zadevi C-718/17 Komisiji očita, prvič, da v predhodnem postopku ni spoštovala njene pravice do obrambe, ker je bil štiritedenski rok za odgovor, določen v uradnem opominu in obrazloženem mnenju, prekratek in v nasprotju z običajnim dvomesečnim rokom ter ni bil utemeljen z legitimnimi izrednimi razmerami.
- 84 Komisija naj bi pravico do obrambe Madžarske kršila zlasti s tem, da je zavrnila njen predlog za podaljšanje roka za odgovor, ki je bil določen v obrazloženem mnenju.

- 85 Madžarska trdi, da je Komisija sama povzročila nujnost, na katero se sklicuje, ker se je postopke zaradi neizpolnitve obveznosti proti trem zadevnim državam članicam odločila začeti šele junija 2017, torej na datum, ki je razmeroma blizu datumu izteka obdobja uporabe sklepov 2015/1523 in 2015/1601. Pretirano kratkih rokov za odgovor in naglice predhodnega postopka naj ne bi pojasnjevala dejanska nujnost, ampak to, da je želela Komisija v obrazloženem mnenju konec roka, ki je bil zadevnim državam članicam določen za uskladitev z njihovimi obveznostmi, za vsako ceno določiti tako, da bi se ta iztekel, preden bi se navedeni sklepi septembra 2017 prenehali uporabljati, in to zato, da bi preprečila, da bi bilo mogoče uveljavljati nedopustnost njene tožbe. Nujnosti, na katero se sklicuje Komisija, naj bi nasprotovalo tudi to, da je ta institucija po izteku roka, določenega v obrazloženem mnenju, z vložitvijo teh tožb čakala še štiri mesece.
- 86 Drugič, Madžarska Komisiji očita, da v predhodnem postopku ni navedla neizpolnitve obveznosti, ki se ji očita.
- 87 Madžarska v zvezi s tem trdi, da čeprav je Komisija v tožbi podala kratko razlago, v kateri je navedla, zakaj po njenem mnenju neizpolnitev obveznosti iz člena 5(2) Sklepa 2015/1601 pomeni neizpolnitev obveznosti iz člena 5, od (4) do (11), tega sklepa, pa ta razlaga ne more odtehtati tega, da Komisija v predhodni fazi postopka zaradi neizpolnitve obveznosti ni jasno opredelila neizpolnitve obveznosti, ki je predmet tega postopka.
- 88 Medtem ko naj bi bila v obrazložitvi uradnega opomina in obrazloženega mnenja Madžarski očitana le kršitev člena 5(2) Sklepa 2015/1601, naj bi Komisija v ugotovitvah iz tega opomina in tega mnenja brez dodatne analize zatrjevala tudi kršitev člena 5, od (4) do (11), tega sklepa.
- 89 Ta nenatančnost predmeta postopka naj bi izhajala tudi iz tega, da se je Komisija v predhodnem postopku večkrat sklicevala na kršitev Sklepa 2015/1523 in Sklepa 2015/1601, čeprav Madžarska ob neobstoju prostovoljne zaveze na podlagi prvega od teh sklepov prosilcev za mednarodno zaščito ni bila dolžna premestiti.
- 90 Komisija te trditve prereka.

– *Presoja Sodišča*

- 91 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je cilj predhodnega postopka ta, da na eni strani zadevna država članica dobi možnost, da izpolni svoje obveznosti, ki izvirajo iz prava Unije, in na drugi, da zoper očitke Komisije učinkovito uveljavi svoja obrambna sredstva. Pravilnost tega postopka pomeni bistveno jamstvo, ki ga želi zagotoviti Pogodba PEU, ne le za varstvo pravic zadevne države članice, temveč tudi za to, da se zagotovi, da bo v morebitnem sodnem postopku predmet spora jasno opredeljen (sodba z dne 19. septembra 2017, Komisija/Irska (Dajatev za registracijo), C-552/15, EU:C:2017:698, točki 28 in 29 ter navedena sodna praksa).
- 92 Ti cilji Komisiji nalagajo, da državam članicam pusti razumen rok za odgovor na uradni opomin in za uskladitev z obrazloženim mnenjem ali po potrebi za pripravo obrambe. Za presojo razumnosti določenega roka je treba upoštevati vse okoliščine posameznega primera. Zelo kratki roki so tako lahko upravičeni v posebnih okoliščinah, zlasti če je nujno treba odpraviti neizpolnitev obveznosti ali če je zadevna država članica s stališčem Komisije v celoti seznanjena precej pred začetkom postopka (sodba z dne 13. decembra 2001, Komisija/Francija, C-1/00, EU:C:2001:687, točka 65).
- 93 Opozoriti je treba tudi, da mora Komisija v skladu z ustaljeno sodno prakso, navedeno v točki 75 te sodbe, presoditi smiselnost ukrepanja proti državi članici ter opredeliti določbe, ki naj bi jih ta kršila, in to, kdaj bo proti njej začela postopek zaradi neizpolnitve obveznosti, pri čemer preudarki, ki to izbiro določajo, ne morejo vplivati na dopustnost tožbe.

- 94 V obravnavanem primeru je na prvem mestu v zvezi z ugovorom nedopustnosti, ki se nanaša na domnevno prekratke roke za odgovor, ki so bili določeni v uradnem opominu in obrazloženem mnenju, iz poročil Komisije o premestitvi in preselitvi nedvoumno razvidno, da se je ta institucija postopka zaradi neizpolnitve obveznosti odločila sprožiti 15. junija in 16. junija 2017, torej v sorazmerno pozni fazi obdobja uporabe sklepov 2015/1523 in 2015/1601, ki se je končalo 17. septembra in 26. septembra 2017. Ta odločitev je bila obrazložena s tem, da je navedena institucija pred začetkom teh postopkov in pred iztekom tega obdobja uporabe želela trem zadevnim državam članicam, ki bodisi še niso premestile nobenega prosilca za mednarodno zaščito bodisi že več kot eno leto niso več sprejele zavez o premestitvi, dati še zadnjo možnost, da s sprejetjem formalnih zavez in premestitvijo prosilcev za mednarodno zaščito najpozneje v enem mesecu izpolnijo svoje obveznosti na podlagi navedenih sklepov.
- 95 Poleg tega je odločitev za sprožitev postopka zaradi neizpolnitve obveznosti v relativno pozni fazi uporabe sklepov 2015/1523 in 2015/1601 očitno upravičena glede na dejstvo, ki ga je Sodišče že poudarilo, da je premestitev večjega števila oseb, kot je določena s Sklepom 2015/1601, hkrati nova in zapletena operacija, za katero je, preden ustvari konkretne učinke, potreben nek čas za pripravo in vzpostavitev, zlasti kar zadeva usklajevanje med upravami držav članic (sodba z dne 6. septembra 2017, Slovaška in Madžarska/Svet, C-643/15 in C-647/15, EU:C:2017:631, točka 97).
- 96 Zato, če je glede na razmeroma bližnja datuma izteka uporabe sklepov 2015/1523 in 2015/1601 maja 2017 nazadnje postalo nujno, da se za preostali del tega obdobja uporabe zadevne tri države članice poskusi prisiliti k izpolnitvi obveznosti premestitve, ki so jim bile naložene s tema sklepoma, razloga za to nujnost ni mogoče pripisati nobeni nedejavnosti ali zamudnemu ukrepanju Komisije, temveč je ta razlog v vztrajnem zavračanju teh treh držav članic, da se odzovejo na ponavljajoče se pozive Komisije, naj izpolnijo te obveznosti.
- 97 Komisija je v okviru diskrecijske pravice, ki jo ima glede izbire trenutka začetka postopka zaradi neizpolnitve obveznosti, vsekakor legitimno najprej izčrpala vse možnosti, da bi tri zadevne države članice prepričala, naj izvedejo premestitve in sprejmejo formalne zaveze, da bi te države članice ob upoštevanju načela solidarnosti in pravične delitve odgovornosti med državami članicami, ki v skladu s členom 80 PDEU velja za politiko Unije na področju azila, ustrezno prispevale k cilju dejanske premestitve, ki se mu je sledilo s sklepoma 2015/1523 in 2015/1601, pri čemer je pazila, da se navedene države članice – če se odločijo, da ne ugodijo zadnjemu pozivu Komisije, naj izpolnijo svoje obveznosti – ne bi izognile tožbi zaradi neizpolnitve obveznosti.
- 98 Iz tega izhaja, da Komisija v obravnavanem primeru ni prekoračila te diskrecijske pravice.
- 99 Poleg tega je treba poudariti, da so bile tri zadevne države članice vsaj od 16. maja 2017, to je od datuma dvanajstega poročila o premestitvi in preselitvi, obveščene o nameri Komisije, da proti njim vloži tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti, če se še naprej ne bodo hotele uskladiti s sklepoma 2015/1523 in 2015/1601.
- 100 Prav tako so bile s stališčem Komisije v celoti seznanjene precej pred začetkom predhodnega postopka 15. junija in 16. junija 2017. Komisija je namreč svoje stališče v zvezi z neizpolnitvami, ki se očitajo zadevnim trem državam članicam, izpostavila v različnih dopisih in v več poročilih o premestitvi in preselitvi. V teh okoliščinah ni mogoče šteti, da so bili zadevni štiritedenski roki nerazumno kratki.
- 101 Poleg tega se ne zdi, da štiritedenski roki za odgovor, določeni v pisnih opominih in obrazloženih mnenjih, zadevnim državam članicam niso omogočili, da bi v predhodnem postopku učinkovito uveljavljale razloge v svojo obrambo zoper očitke Komisije.
- 102 Zadevne tri države članice namreč v odgovorih na tožbo, dupliki in intervenciji v bistvu povzemajo trditve, ki so jih že navedle v odgovorih na pisni opomin in obrazložena mnenja.

- 103 Prav tako je treba zavriniti bolj specifično trditev Madžarske, da ji Komisija ni mogla naložiti štiritedenskega roka za odgovor in ji ni mogla zavrniti podaljšanja teh rokov, ker so se ti iztekli v poletnem obdobju leta 2017, v katerem bi moralo omejeno število zaposlenih v zadevnem madžarskem ministrstvu pripraviti odgovor ne le v tej zadevi, ampak tudi v dveh drugih zadevah, v katerih bi se pojavila zapletena vprašanja glede razlage prava Unije in bi bila potrebna nadaljnja prizadevanja.
- 104 Madžarska je namreč vsaj od 16. maja 2017, to je od datuma dvanajstega poročila o premestitvi in preselitvi, vedela, da namerava Komisija kmalu proti njej sprožiti postopek zaradi neizpolnitve obveznosti, če še naprej ne bo izvajala Sklepa 2015/1601. Madžarska prav tako ni mogla prezreti, da bi morala Komisija, če bi se ta postopek začel, določiti relativno kratke roke za odgovor, da bi zagotovila, da se predhodni postopek lahko konča pred iztekom obdobja uporabe tega sklepa 26. septembra 2017. Zato je morala ta država članica v obravnavanem primeru določiti zadosten mehanizem, tudi v poletnem obdobju 2017, da bi lahko odgovorila na uradni opomin in obrazloženo mnenje.
- 105 Na drugem mestu je treba v zvezi z domnevno nenatančnostjo očitkov, ki jih je Komisija zoper Madžarsko navedla v predhodnem postopku, in zlasti v zvezi s tem, da naj bi bila povezava med neizpolnitvijo obveznosti iz člena 5(2) Sklepa 2015/1601 in neizpolnitvijo obveznosti iz člena 5, od (4) do (11), tega sklepa pojasnjena šele v tožbi in še posebej na kratko, ugotoviti, da je Komisija tako v ugotovitvah iz opomina in obrazloženega mnenja Madžarski izrecno očitala kršitev obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa 2015/1601 in „posledično“ „drugih obveznosti premestitve“ na podlagi člena 5, od (4) do (11), tega sklepa.
- 106 Poleg tega je Komisija v obrazložitvi uradnega opomina in obrazloženega mnenja to vzročno zvezo pojasnila z enakimi in dovolj jasnimi besedami, pri čemer je navedla, da so zaveze iz člena 5(2) Sklepa 2015/1601 „prvi korak“, na podlagi katerega je „izdelan“ podroben in zavezujoč postopek upravnega sodelovanja med Helensko republiko in Italijansko republiko na eni strani ter državami članicami premestitve na drugi, cilj katerega je izvedba predaje prosilcev za mednarodno zaščito iz dveh prvonavedenih držav članic v ostale, ter da člen 5, od (4) do (11), tega sklepa vsebuje niz natančnih in zaporednih zakonskih obveznosti za države članice premestitve.
- 107 V zvezi s tem je treba poudariti, da je dejanska premestitev prosilcev za mednarodno zaščito s predajo na ozemlje države članice premestitve mogoča le, če se je ta država članica v prvi fazi postopka premestitve za določeno število prosilcev za mednarodno zaščito zavezala v tem smislu. Če taka zaveza v nasprotju s členom 5(2) sklepov 2015/1523 in 2015/1601 ni bila sprejeta, taka neizpolnitev nujno povzroči neizpolnitev zaporednih obveznosti iz člena 5, od (4) do (11), navedenih sklepov v okviru poznejših faz postopka, katerih namen je dejanska premestitev zadevnih prosilcev z njihovo predajo na ozemlje zadevne države članice.
- 108 Madžarska zato ni mogla prezreti očitne vzročne zveze med kršitvijo člena 5(2) Sklepa 2015/1601 in kršitvijo člena 5, od (4) do (11), tega sklepa.
- 109 Dalje, čeprav je res, da se je Komisija v nekaterih razlogih uradnega opomina in obrazloženega mnenja, zlasti v tistih, s katerimi je opisan pravni okvir, sklicevala ne le na Sklep 2015/1601, ampak tudi na Sklep 2015/1523, medtem ko Madžarska s tem sklepom ni bila zavezana, je bil predmet neizpolnitve obveznosti, ki se očita Madžarski, za to državo članico povsem jasen glede na povezano branje vseh razlogov iz uradnega opomina in obrazloženega mnenja, zlasti tistih, ki se nanašajo na presojo Komisije in ki se sklicujejo le na Sklep 2015/1601. Poleg tega se v ugotovitvah iz uradnega opomina in obrazloženega mnenja Madžarski očita le neizpolnitev obveznosti iz tega sklepa. Ne zdi se torej, da je zatrjevana nenatančnost nekaterih tožbenih razlogov lahko vplivala na izvrševanje pravice Madžarske do obrambe.
- 110 Glede na navedeno je treba ugovor nedopustnosti, ki ga je podala Madžarska in ki se nanaša na kršitev pravice do obrambe v predhodnem postopku, zavrniti.

Ugovor nedopustnosti v zadevi C-719/17: nenatančnost ali nedoslednost tožbe

– Trditve strank

- 111 Češka republika je v zadevi C-719/17 v odgovoru na vprašanje za pisni odgovor, ki ji ga je Sodišče postavilo za obravnavo, izpodbijala dopustnost tožbe v zvezi z njo, ker v tožbi ni dosledno in natančno navedena neizpolnitev obveznosti, ki se ji očita. V zvezi s tem trdi, da v tožbenih predlogih datum začetka kršitve, ki se ji očita, ni naveden, medtem ko je v ugotovitvah iz uradnega opomina in obrazloženega mnenja kot datum začetka kršitve naveden 13. avgust 2016. Poleg tega naj bi bil v nekaterih tožbenih razlogih kot datum začetka te kršitve naveden bodisi 13. maj 2016 bodisi 13. avgust 2016.
- 112 Komisija te trditve prereka.

– Presoja Sodišča

- 113 Opozoriti je treba, da je treba tožbo presojati izključno glede na predloge, ki so navedeni v vlogi, s katero se je začel postopek (sodba z dne 30. septembra 2010, Komisija/Belgija, C-132/09, EU:C:2010:562, točka 35 in navedena sodna praksa).
- 114 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse v zvezi s členom 120(c) Poslovnika izhaja, da je treba v vsaki tožbi jasno in natančno navesti predmet spora ter kratek povzetek navajanih tožbenih razlogov, da se toženi stranki omogoči priprava obrambe, Sodišču pa nadzor. Iz tega izhaja, da morajo bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih tožba temelji, dosledno in razumljivo izhajati iz besedila tožbe ter da morajo biti tožbeni predlogi izraženi nedvoumno, da se prepreči, da bi Sodišče odločilo *ultra petita* ali da o nekem očitku ne bi odločilo (sodba z dne 31. oktobra 2019, Komisija/Nizozemska, C-395/17, EU:C:2019:918, točka 52 in navedena sodna praksa).
- 115 Sodišče je prav tako razsodilo, da morajo biti v okviru tožbe, vložene na podlagi člena 258 PDEU, v tožbi dosledno in natančno predstavljeni očitki, da bi država članica in Sodišče lahko natančno razumela obseg očitane kršitve prava Unije, kar je nujen pogoj za to, da lahko omenjena država uspešno uveljavlja razloge v svojo obrambo in da lahko Sodišče preveri obstoj zatrjevane neizpolnitve obveznosti (sodba z dne 31. oktobra 2019, Komisija/Nizozemska, C-395/17, EU:C:2019:918, točka 53 in navedena sodna praksa).
- 116 Tožba Komisije mora zlasti vsebovati dosleden in natančen povzetek razlogov, ki so jo prepričali, da zadevna država članica ni izpolnila ene od obveznosti iz Pogodb. Protislovje v povzetku tožbenega razloga, ki ga v podporo tožbi zaradi neizpolnitve obveznosti navede Komisija, zato ne ustreza postavljenim zahtevam (sodba z dne 2. junija 2016, Komisija/Nizozemska, C-233/14, EU:C:2016:396, točka 35).
- 117 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da čeprav je Komisija v ugotovitvah iz uradnega opomina in obrazloženega mnenja kot datum začetka kršitve, ki se očita Češki republiki, določila 13. avgust 2016, v tožbenih predlogih v zadevi C-719/17, kot so bili objavljeni v *Uradnem listu Evropske unije* (UL 2018, C 112, str. 19), kot datum začetka te kršitve ni naveden ne ta ne drug datum.
- 118 Zato je opis ravnanja, ki se očita Češki republiki, v predlogih v vlogi, s katero se je postopek začel, nekoliko nenatančen ali dvoumen. Na podlagi teh ugotovitev bi bilo tako mogoče sklepati, da je ta država članica v celotnem obdobju uporabe sklepov 2015/1523 in 2015/1601 kršila svoje obveznosti iz člena 5(2) navedenih sklepov, čeprav ni sporno, da je Češka republika v navedenem obdobju uporabe na podlagi teh določb sprejela zaveze o premestitvi ter da je bila njena druga in zadnja zaveza sprejeta 13. maja 2016.

- 119 Vendar, čeprav je glede na navedbe v točki 113 te sodbe ta nenatančnost ali dvoumnost tožbenih predlogov v zadevi C-719/17 obžalovanja vredna, je treba ugotoviti, da je iz tožbenih razlogov dovolj jasno razvidno in v odgovoru na repliko potrjeno, da je natančna neizpolnitev obveznosti, ki jo Komisija očita Češki republiki, ta, da po 13. maju 2016 ni več sprejela zavez o premestitvi na podlagi člena 5(2) sklepov 2015/1523 in 2015/1601. Ker pa je treba v skladu z navedenima določbama take zaveze sprejeti „vsaj vsake tri mesece“, datum začetka neizpolnitve obveznosti, ki se očita Češki republiki, nujno ustreza 13. avgustu 2016, kot je poleg tega Komisija izrecno navedla v ugotovitvah iz uradnega opomina in obrazloženega mnenja ter v nekaterih tožbenih razlogih.
- 120 Iz tega izhaja, da Češka republika ni mogla napačno razumeti natančnega datuma začetka neizpolnitve obveznosti, ki ji jo je očitala Komisija, in da je lahko učinkovito izvrševala svojo pravico do obrambe glede te neizpolnitve obveznosti (glej po analogiji sodbi z dne 5. maja 2011, Komisija/Portugalska, C-267/09, EU:C:2011:273, točka 28, in z dne 31. oktobra 2019, Komisija/Nizozemska, C-395/17, EU:C:2019:918, točka 57). Prav tako v teh okoliščinah ne obstaja nikakršna nevarnost, da bi Sodišče odločilo *ultra petita*.
- 121 Zato je treba ugovor nedopustnosti Češke republike, ki se nanaša na nenatančnost ali neskladnost vloge, s katero se je začel postopek v zadevi C-719/17, zavriniti.
- 122 V zvezi z zadevo C-718/17 je treba tudi poudariti, da čeprav je Komisija v obrazloženem mnenju datum začetka kršitve, ki se očita Madžarski, določila na 25. december 2015, v tožbenih predlogih, kot so bili objavljeni v *Uradnem listu Evropske unije* (UL 2018, C 112, str. 19), v zvezi s tem ni naveden noben datum. V teh okoliščinah in ker je predmet spora, ki je predložen Sodišču, omejen z obrazloženim mnenjem (glej zlasti sodbo z dne 18. junija 1998, Komisija/Italija, C-35/96, EU:C:1998:303, točka 28 in navedena sodna praksa), je tožba v tej zadevi dopustna, če se nanaša na zatrjevano neizpolnitev obveznosti Madžarske, ki izvirajo iz člena 5(2) in od (4) do (11) Sklepa 2015/1601, od 25. decembra 2015.
- 123 Glede na navedeno in ob pojasnilu iz prejšnje točke je treba ugotoviti, da so vse tri tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti dopustne.

Vsebinska presoja

Obstoj zatrjevanih neizpolnitev obveznosti

- 124 Spomniti je treba, da mora v postopku zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 258 ES Komisija dokazati zatrjevano neizpolnitev in predložiti Sodišču potrebne dokaze, da lahko to preveri, ali gre za navedeno neizpolnitev, pri čemer pa se ne more opreti na nikakršno domnevo (sodba z dne 18. novembra 2010, Komisija/Portugalska, C-458/08, EU:C:2010:692, točka 54 in navedena sodna praksa).
- 125 V obravnavanem primeru Komisija Republiki Poljski od 16. marca 2016, Madžarski od 25. decembra 2015 in Češki republiki od 13. avgusta 2016 očita, da niso izpolnile obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa 2015/1523 in/ali člena 5(2) Sklepa 2015/1601 ter posledično poznejših obveznosti premestitve na podlagi člena 5, od (4) do (11), Sklepa 2015/1523 in/ali člena 5(11) Sklepa 2015/1601.
- 126 V zvezi s tem je treba na eni strani poudariti, da je obveznost sprejemanja zavez o premestitvi vsaj vsake tri mesece v členu 5(2) Sklepa 2015/1523 določena z enakim besedilom kot v členu 5(2) Sklepa 2015/1601 in da so poznejše obveznosti dejanske premestitve v členu 5, od (4) do (11), Sklepa 2015/1523 določene z besedilom, ki je v bistvu enako besedilu člena 5, od (4) do (11), Sklepa 2015/1601, pri čemer nekatere razlike v besedilu odstavkov 4 in 9 navedenega člena 5 niso upoštevne za presojo utemeljenosti treh tožb.

- 127 Na drugi strani, kot je bilo navedeno že v točki 107 te sodbe, obstaja očitna vzročna zveza, ki je tri zadevne države članice niso mogle napačno razumeti, med kršitvijo člena 5(2) Sklepa 2015/1523 in/ali člena 5(2) Sklepa 2015/1601 ter kršitvijo člena 5, od (4) do (11), Sklepa 2015/1523 in/ali člena 5, od (4) do (11), Sklepa 2015/1601.
- 128 Gre namreč za zaporedne obveznosti v okviru postopka premestitve, zato če se obveznost iz člena 5(2) navedenih sklepov ne izpolni, ker niso sprejete zaveze o premestitvi določenega števila prosilcev za mednarodno zaščito, obveznosti iz člena 5, od (4) do (11), navedenih sklepov glede dejanske premestitve prosilcev za mednarodno zaščito, za katere so bile zaveze sprejete, prav tako niso izpolnjene.
- 129 Ugotoviti je treba, da zadevne tri države članice ne izpodbijajo tega, da na dan 23. avgusta 2017, ko se je iztekel rok, določen v obrazloženih mnenjih, niso izpolnile obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa 2015/1523 in/ali člena 5(2) Sklepa 2015/1601, tako da je treba obstoj teh neizpolnitev obveznosti in posledično neizpolnitev poznejših obveznosti premestitve na podlagi člena 5, od (4) do (11), Sklepa 2015/1523 ali člena 5, od (4) do (11), Sklepa 2015/1601 šteti za dokazan.
- 130 Teh neizpolnitev obveznosti poleg tega ni mogoče izpodbijati, ker je Komisija v različnih mesečnih poročilih o premestitvi in preselitvi, za katera ni sporno, da so bile zadevne tri države članice seznanjene z njimi, med drugim zagotovila spremljanje napredovanja premestitev iz Grčije in Italije, ki so bile določene s sklepoma 2015/1523 in 2015/1601, ter za vsako državo članico premestitve navedla število prosilcev za mednarodno zaščito, za katere so bile sprejete zaveze o premestitvi, in število dejansko premeščenih prosilcev za mednarodno zaščito. Ta poročila pa potrjujejo resničnost neizpolnitev obveznosti, ki jih zatrjuje Komisija in so navedene v točki 125 te sodbe.
- 131 Za Češko republiko obstoj neizpolnitve obveznosti, ki se ji očita, jasno izhaja tudi iz resolucije št. 439 z dne 5. junija 2017, navedene v točki 31 te sodbe, s katero se je ta država članica odločila, da prekine izvajanje obveznosti, ki jih je sprejela na seji Evropskega sveta 25. in 26. junija 2015 ter ki so bile nato formalizirane na srečanju predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Evropskega sveta, in so se izvajale s Sklepom 2015/1523, ter izvajanje svojih obveznosti, ki izhajajo iz Sklepa 2015/1601.
- 132 Ugotoviti je torej treba, da je Komisija v zadevnih treh postopkih zaradi neizpolnitve obveznosti dokazala obstoj zatrjevanih neizpolnitev obveznosti.
- 133 Ob tem zadevne tri države članice navajajo več trditvev, ki naj bi upravičevale, da niso uporabile sklepov 2015/1523 in 2015/1601. Na eni strani gre za trditve v zvezi z obveznostmi držav članic glede vzdrževanja javnega reda in miru ter zagotavljanja notranje varnosti, ki jih Republika Poljska in Madžarska izpeljujeta iz člena 72 PDEU v povezavi s členom 4(2) PEU, in drugič, za trditve Češke republike o zatrjevanem nedelovanju in neučinkovitosti premestitvenega mehanizma, kot je določen v teh sklepih.

Obrambni razlogi Republike Poljske in Madžarske: člen 72 PDEU v povezavi s členom 4(2) PEU

Trditve strank

- 134 Republika Poljska in Madžarska v bistvu trdita, da sta imeli v obravnavanem primeru na podlagi člena 72 PDEU v povezavi s členom 4(2) PEU, s katerim jima je pridržana izključna pristojnost za vzdrževanje javnega reda in miru ter zagotavljanje notranje varnosti v okviru aktov, sprejetih na področju območja svobode, varnosti in pravice iz naslova V Pogodbe DEU, pravico, da ne uporabita svojih obveznosti po sekundarnem pravu in torej nižjega ranga, ki izhajajo iz Sklepa 2015/1523 in/ali Sklepa 2015/1501, ki sta akta, sprejeta na podlagi člena 78(3) PDEU in torej zajeta z navedenim naslovom V.

- 135 Ti državi članici trdita, da sta se na podlagi člena 72 PDEU odločili, da Sklepa 2015/1523 in/ali Sklepa 2015/1601 ne uporabita. Menita, da jima v skladu s svojo presojo tveganj, ki bi jih pomenila morebitna premestitev skrajnih in nevarnih oseb na njihovo ozemlje, ki bi se lahko lotile nasilnih ali celo terorističnih dejanj, premestitveni mehanizem, kot je določen v členu 5 navedenih sklepov in kot so ga uporabljali grški in italijanski organi, ni omogočal, da bi v celoti zajamčili vzdrževanje javnega reda in miru ter zagotavljanje notranje varnosti.
- 136 V zvezi s tem se navedeni državi članici sklicujeta na številne težave, ki so bile prisotne pri uporabi premestitvenega mehanizma, zlasti v zvezi z dovolj zanesljivo ugotovitvijo identitete in izvora prosilcev za mednarodno zaščito, ki naj bi bili premeščeni, kar so težave, ki so se še poslabšale zaradi nesodelovanja grških in italijanskih organov v okviru postopka premestitve, zlasti ker so ti osebam za zvezo držav članic premestitve zavrnilo možnost, da z zadevnimi prosilci pred njihovo predajo opravijo razgovor.
- 137 Republika Poljska zlasti meni, da člen 72 PDEU ni določba, glede katere bi bilo mogoče izpodbijati veljavnost akta prava Unije. Nasprotno, šlo naj bi za pravilo, primerljivo s kolizijskim pravilom, na podlagi katerega imajo posebne pravice držav članic na področju vzdrževanja javnega reda in miru ter zagotavljanja notranje varnosti prednost pred njihovimi obveznostmi po sekundarnem pravu. Država članica naj bi se lahko na člen 72 PDEU – da ne bi izvedla akta, sprejetega v okviru naslova V Pogodbe – sklicevala vsakič, kadar šteje, da obstaja grožnja, četudi le potencialna, za vzdrževanje javnega reda in miru ter zagotavljanje notranje varnosti, za katero je odgovorna. V zvezi s tem naj bi imela država članica zelo široko diskrecijsko pravico in bi ji bilo treba, da bi se lahko sklicevala na člen 72 PDEU, dokazati le verjetnost tveganja za vzdrževanje javnega reda in miru ter zagotavljanje notranje varnosti.
- 138 Češka republika brez navedbe ločenega obrambnega razloga, ki bi se nanašal na člen 72 PDEU, trdi, da bi bilo treba zaradi groženj javni varnosti, ki naj bi jih povzročila premestitev oseb, ki bi bile potencialno povezane z versko skrajnostjo, zajamčiti, da lahko vsaka država članica premestitve zagotavlja svojo notranjo varnost. To zagotavljanje notranje varnosti pa naj ne bi bilo zajamčeno predvsem zaradi neobstoja zadostnih informacij o zadevnih osebah in nemožnosti izvedbe razgovorov, s katerimi bi se preverilo, ali zadevni prosilci za mednarodno zaščito ne pomenijo grožnje nacionalni varnosti ali javnemu redu v državi članici premestitve.

Presoja Sodišča

- 139 V Evropski uniji, ki temelji na pravni državi, se predpostavlja, da so akti institucij zakoniti. Ker sta bila sklepa 2015/1523 in 2015/1601 od svojega sprejetja zavezujoča za Republiko Poljsko in Češko republiko, sta bili ti državi članici dolžni spoštovati ta pravna akta Unije in ju izvajati v celotnem dveletnem obdobju uporabe. Enako velja za Madžarsko glede Sklepa 2015/1601, ki je akt, ki je bil za to državo članico zavezujoč od svojega sprejetja in v celotnem dveletnem obdobju uporabe (glej po analogiji sodbo z dne 27. marca 2019, Komisija/Nemčija, C-620/16, EU:C:2019:256, točka 85).
- 140 Te zavezujoče narave sklepov 2015/1523 in 2015/1601 nikakor ne spremeni to, da sta Madžarska in Slovaška republika zakonitost Sklepa 2015/1601 izpodbijali pred Sodiščem v okviru ničnostne tožbe na podlagi člena 263 PDEU v postopkih, v katerih je Republika Poljska intervenirala v podporo tema državam članicama. Poleg tega nobena od teh držav članic ni predlagala niti odloga izvršitve zadnjenavedenega sklepa niti sprejetja začasnih ukrepov s strani Sodišča v skladu s členoma 278 in 279 PDEU, tako da v skladu s tem členom 278 ti ničnostni tožbi nista imeli nobenega odložilnega učinka (glej po analogiji sodbo z dne 27. marca 2019, Komisija/Nemčija, C-620/16, EU:C:2019:256, točki 86 in 87).

- 141 Poleg tega je Sodišče s sodbo z dne 6. septembra 2017, Slovaška in Madžarska/Svet (C-643/15 in C-647/15, EU:C:2017:631), zavrnilo ti ničnostni tožbi zoper Sklep 2015/1601 in tako potrdilo zakonitost navedenega sklepa.
- 142 V obravnavanem primeru Republika Poljska in Madžarska ob navedbi, da se ne nameravata sklicevati na nezakonitost Sklepa 2015/1523 in/ali Sklepa 2015/1601 glede na člen 72 PDEU, trdita, da jima je ta člen omogočal, da teh sklepov ali katerega od njih ne uporabita.
- 143 V zvezi s tem je treba opozoriti, da čeprav države članice v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča sprejmejo primerne ukrepe za zagotovitev javnega reda in miru na svojem ozemlju ter svoje notranje in zunanje varnosti, pa vseeno ne velja, da taki ukrepi nikakor ne spadajo na področje uporabe prava Unije. Kot je Sodišče že ugotovilo, Pogodba namreč določa izrecna odstopanja, ki se lahko uporabijo v položajih, ki bi lahko ogrozili javni red in mir ter javno varnost, zgolj v členih 36, 45, 52, 65, 72, 346 in 347 PDEU, ki se nanašajo na izjemne in jasno določene primere. Iz teh členov ni mogoče sklepati, da Pogodba vsebuje splošno odstopanje, ki vse ukrepe, sprejete zaradi javnega reda in miru ali javne varnosti, izvzema s področja uporabe prava Unije. Priznavanje obstoja take izjeme ne glede na posebne pogoje, ki jih določa Pogodba, lahko ogrozi zavezujočo naravo prava Unije in njegovo enotno uporabo (glej v tem smislu zlasti sodbi z dne 15. decembra 2009, Komisija/Danska, C-461/05, EU:C:2009:783, točka 51, in z dne 4. marca 2010, Komisija/Portugalska, C-38/06, EU:C:2010:108, točka 62 in navedena sodna praksa).
- 144 Poleg tega je treba odstopanje iz člena 72 PDEU v skladu z ustaljeno sodno prakso v zvezi z odstopanji iz členov 346 in 347 PDEU razlagati ozko (glej v tem smislu sodbi z dne 15. decembra 2009, Komisija/Danska, C-461/05, EU:C:2009:783, točka 52, in z dne 4. marca 2010, Komisija/Portugalska, C-38/06, EU:C:2010:108, točka 63).
- 145 Iz tega izhaja, da čeprav člen 72 PDEU določa, da naslov V Pogodbe ne vpliva na izpolnjevanje obveznosti, ki jih imajo države članice glede vzdrževanja javnega reda in miru ter zagotavljanja notranje varnosti, ga ni mogoče razlagati tako, da državam članicam priznava pravico do odstopanja od določb Pogodbe že zgolj s sklicevanjem na te obveznosti (glej po analogiji sodbi z dne 15. decembra 2009, Komisija/Danska, C-461/05, EU:C:2009:783, točka 53, in z dne 4. marca 2010, Komisija/Portugalska, C-38/06, EU:C:2010:108, točka 64).
- 146 Obsega zahtev vzdrževanja javnega reda in miru ali javne varnosti zato ne more enostransko določiti vsaka od držav članic brez nadzora institucij Unije (glej v tem smislu sodbi z dne 11. junija 2015, Zh. in O., C-554/13, EU:C:2015:377, točka 48, in z dne 2. maja 2018, K. in H. F. (Pravica do prebivanja in zatiranje vojnih zločinov), C-331/16 in C-366/16, EU:C:2018:296, točka 40 in navedena sodna praksa).
- 147 Država članica, ki se sklicuje na ugodnost iz člena 72 PDEU, mora zato dokazati, da je treba uporabiti odstopanje, predvideno v tem členu, da bi lahko izpolnjevala obveznosti glede vzdrževanja javnega reda in miru ter zagotavljanja notranje varnosti (glej po analogiji sodbi z dne 15. decembra 2009, Komisija/Danska, C-461/05, EU:C:2009:783, točka 55, in z dne 4. marca 2010, Komisija/Portugalska, C-38/06, EU:C:2010:108, točka 66).
- 148 V zvezi s tem je treba spomniti, da je Sodišče v zvezi s Sklepom 2015/1601 v točkah od 307 do 309 sodbe z dne 6. septembra 2017, Slovaška in Madžarska/Svet (C-643/15 in C-647/15, EU:C:2017:631), že zavrnilo trditve Republike Poljske kot intervenientke, da naj bi bil ta sklep v nasprotju z načelom sorazmernosti, ker naj državam članicam ne bi omogočal, da bi zagotovile učinkovito izpolnjevanje obveznosti, ki so jim na podlagi člena 72 PDEU naložene glede vzdrževanja javnega reda in miru ter zagotavljanja notranje varnosti.

- 149 Sodišče je namreč ugotovilo, da je v uvodni izjavi 32 Sklepa 2015/1601, katerega besedilo je sicer enako besedilu uvodne izjave 26 Sklepa 2015/1523, med drugim navedeno, da je treba nacionalno varnost in javni red upoštevati v celotnem postopku premestitve, dokler ni prosilec dejansko premeščen, in da se v tem okviru zahteva polno spoštovanje temeljnih pravic prosilca, vključno z zadevnimi pravili o varstvu podatkov (sodba z dne 6. septembra 2017, Slovaška in Madžarska/Svet, C-643/15 in C-647/15, EU:C:2017:631, točka 307).
- 150 Sodišče se je sklicevalo tudi na člen 5 Sklepa 2015/1601, naslovljen „Postopek premestitve“, ki v odstavku 7, katerega besedilo je poleg tega enako besedilu člena 5(7) Sklepa 2015/1523, določa, da imajo države članice pravico zavrniti premestitev prosilca, samo kadar obstajajo utemeljeni razlogi, da ga štejejo za grožnjo za svojo nacionalno varnost ali za javni red ali če obstajajo resni razlogi za uporabo izključitvenih določb iz členov 12 in 17 Direktive 2011/95 (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2017, Slovaška in Madžarska/Svet, C-643/15 in C-647/15, EU:C:2017:631, točka 308).
- 151 V zvezi s tem je treba dodati, da člen 5(4) Sklepa 2015/1523 in, z enakim besedilom, člen 5(4) Sklepa 2015/1601 določata, da lahko država članica premestitve odloči, da se premestitev prosilca, ki ga je za namene premestitve opredelila Helenska ali Italijanska republika, ne odobri le, če za to obstajajo utemeljeni razlogi iz odstavka 7 navedenega člena 5, to so utemeljeni razlogi, v skladu s katerimi zadevnega prosilca štejejo za grožnjo za svojo nacionalno varnost ali javni red.
- 152 Poleg tega podrobna pravila mehanizma, ki ga vsebuje člen 5 navedenih sklepov, odražajo načela, navedena v točkah od 143 do 147 te sodbe, v skladu s katerimi je treba člen 72 PDEU kot določbo o odstopanju razlagati ozko in zato državam članicam ne daje pooblastila za odstopanje od določb prava Unije zgolj s sklicevanjem na interese vzdrževanja javnega reda in miru ter zagotavljanja notranje varnosti, ampak jim nalaga, da dokažejo, da je treba za izvajanje teh obveznosti uporabiti odstopanje, določeno v tem členu.
- 153 Zato je treba ugotoviti, da je Svet pri sprejemanju sklepov 2015/1523 in 2015/1601 izvajanje obveznosti, ki jih imajo države članice na podlagi člena 72 PDEU, ustrezno upošteval s tem, da je to izvajanje glede dveh faz postopka premestitve, ki sledita fazi sprejetja zavez, omejil s posebnimi pogoji, določenimi v členu 5(4) in (7) navedenih sklepov.
- 154 V zvezi s tem glede „resnih razlogov“ za uporabo „izključitvenih“ določb iz členov 12 in 17 Direktive 2011/95, ki so v skladu s členom 5(7) sklepov 2015/1523 in 2015/1601 državi članici omogočali, da zavrne premestitev prosilca za mednarodno zaščito, iz sodne prakse Sodišča izhaja, da lahko pristojni organ zadevne države članice razlog za izključitev iz člena 12(2)(b) Direktive 2011/95 in člena 17(1)(b) te direktive, ki se nanašata na storitev „hudega kaznivega dejanja“ s strani prosilca za mednarodno zaščito, uporabi šele po tem, ko je za vsak posamezen primer presodil natančna dejstva, ki jih pozna, da bi ugotovil, ali obstajajo tehtni razlogi za domnevo, da dejanja zadevne osebe, ki izpolnjuje merila za pridobitev zaprosenega statusa, spadajo pod ta razlog za izključitev, pri čemer je treba za presojo teže zadevnega kaznivega dejanja celovito preučiti vse okoliščine posameznega primera (sodba z dne 13. septembra 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, točke 48, 55 in 58).
- 155 Sodišče je poleg tega navedlo, da čeprav razlogi za izključitev iz členov 12 in 17 Direktive 2011/95 temeljijo na pojmu „hudo kaznivo dejanje“, je področje uporabe razloga za izključitev iz subsidiarne zaščite iz člena 17(1)(b) Direktive 2011/95 širše kot področje uporabe razloga za izključitev iz statusa begunca iz člena 1(F)(b) Ženevske konvencije in člena 12(2)(b) Direktive 2011/95. Medtem ko se namreč razlog za izključitev iz statusa begunca iz zadnjenavedene določbe nanaša na hudo nepolitično kaznivo dejanje, storjeno zunaj države sprejemnice, preden je ta zadevno osebo sprejela kot begunca, se razlog za izključitev iz subsidiarne zaščite iz člena 17(1)(b) Direktive 2011/95 bolj na splošno nanaša na hudo kaznivo dejanje in torej ni omejeno geografsko, časovno ali glede na naravo zadevnih kaznivih dejanj (sodba z dne 13. septembra 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, točki 46 in 47).

- 156 Ker morajo biti tako imenovani „utemeljeni“ razlogi za to, da se prosilec za mednarodno zaščito šteje za „grožnjo za [...] nacionalno varnost ali za javni red“ na ozemlju zadevne države članice premestitve – ki tej državi članici omogočajo, da v skladu s členom 5(4) sklepov 2015/1523 in 2015/1601 ne odobri premestitve prosilca za mednarodno zaščito, ki ga je opredelila Helenska ali Italijanska republika, in da na podlagi člena 5(7) navedenih sklepov zavrne premestitev prosilca za mednarodno zaščito – le „utemeljeni“, ne pa „resni“; ker se ne nanašajo nujno na že storjeno hudo kaznivo dejanje ali na hudo nepolitično kaznivo dejanje, storjeno zunaj države sprejemnice, preden je ta zadevno osebo sprejela kot begunca; in ker se zanje zahteva le dokaz glede „grožnje za nacionalno varnost ali za javni red“, državam članicam premestitve jasno dopuščajo širšo diskrecijsko pravico kot resni razlogi za uporabo izključitvenih določb iz členov 12 in 17 Direktive 2011/95.
- 157 Poleg tega je treba poudariti, da se besedilo člena 5(4) in (7) navedenih sklepov 2015/1523 in 2015/1601 razlikuje med drugim od besedila člena 27(2) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EGS (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 46), v skladu s katerim mora obnašanje zadevnega posameznika predstavljati „resnično, sedanjo in dovolj resno grožnjo, ki prizadene osnovne interese družbe“ zadevne države članice. Zato je treba pojem „grožnja za nacionalno varnost ali za javni red“ v smislu zgoraj navedenih določb sklepov 2015/1523 in 2015/1601 razlagati širše, kot se razlaga v sodni praksi, ki se nanaša na osebe, ki imajo pravico do prostega gibanja. Ta pojem lahko med drugim vključuje potencialne grožnje za nacionalno varnost ali za javni red (glej po analogiji sodbi z dne 4. aprila 2017, Fahimian, C-544/15, EU:C:2017:255, točka 40, in z dne 12. decembra 2019, E. P. (Grožnja javnemu redu), C-380/18, EU:C:2019:1071, točki 29 in 32).
- 158 Zato je treba pristojnim organom držav članic premestitve priznati široko diskrecijsko pravico, kadar ti odločajo, ali državljani tretje države, ki ga je treba premestiti, pomeni grožnjo za nacionalno varnost ali za javni red na njihovem ozemlju (glej po analogiji sodbo z dne 12. decembra 2019, E. P. (Grožnja javnemu redu), C-380/18, EU:C:2019:1071, točka 37).
- 159 Vendar se lahko organi države članice premestitve – tako kot na resne razloge za uporabo izključitvenih določb iz členov 12 in 17 Direktive 2011/95 – na utemeljene razloge za to, da prosilca za mednarodno zaščito štejejo za grožnjo za nacionalno varnost ali za javni red, sklicujejo le, če obstajajo skladni, objektivni in natančni elementi, na podlagi katerih je podan sum, da zadevni prosilec pomeni tako dejansko ali potencialno grožnjo (glej po analogiji sodbo z dne 12. decembra 2019, E.P. (Grožnja javnemu redu), C-380/18, EU:C:2019:1071, točka 49), in le po tem, ko so ti organi za vsakega prosilca, čigar premestitev se predlaga, presodili dejstva, ki jih poznajo, da bi ugotovili, ali glede na splošno preučitev vseh okoliščin posameznega primera obstajajo taki utemeljeni razlogi.
- 160 Iz tega izhaja, da je ureditev, določena v okviru postopka premestitve iz člena 5(4) in (7) sklepov 2015/1523 in 2015/1601, pristojnim organom države članice premestitve dovoljevala, da se na resne ali utemeljene razloge za zagotavljanje svoje nacionalne varnosti ali vzdrževanje javnega reda sklicujejo šele po tem, ko v vsakem primeru posebej preučijo dejansko ali potencialno grožnjo, ki jo zadevni prosilec za mednarodno zaščito pomeni za te interese. Nasprotovala je torej – kot je v bistvu navedla tudi generalna pravobranilka v točki 223 sklepnih predlogov – temu, da bi se država članica v okviru tega postopka brezpogojno sklicevala na člen 72 PDEU zgolj zaradi splošne prevencije in ne da bi vzpostavila neposredno povezavo s posamičnim primerom, da bi upravičila odlog ali celo prenehanje izvajanja obveznosti na podlagi Sklepa 2015/1523 in/ali Sklepa 2015/1601.
- 161 To pojasnjuje, zakaj je člen 5(2) sklepov 2015/1523 in 2015/1601, ki se je nanašal na prvo fazo postopka premestitve in je za države članice premestitve določal obveznost, da vsaj vsake tri mesece navedejo število prosilcev za mednarodno zaščito, ki jih je mogoče hitro premestiti na njihovo

ozemlje, to obveznost določil kot brezpogojno in ni določal možnosti, da se te države članice sklicujejo na obstoj grožnje za nacionalno varnost ali za javni red na tem ozemlju, da bi upravičile neuporabo te določbe. Neopredelitev prosilcev, ki naj bi bili premeščeni v zadevno državo članico, v tej začetni fazi tega postopka naj bi namreč onemogočila kakršno koli posamično presojo tveganja, ki bi ga lahko ti pomenili za javni red ali nacionalno varnost navedene države članice.

- 162 Glede težav, ki naj bi jih Republika Poljska imela pri zagotavljanju nacionalne varnosti ali javnega reda v fazah postopka premestitve, ki so sledile njenemu sprejetju zavez 16. decembra 2016, je treba ugotoviti, da je do teh prišlo na začetku dveletnega obdobja uporabe sklepov 2015/1523 in 2015/1601.
- 163 V zvezi s tem je treba poudariti, kot je bilo opozorjeno v točki 95 te sodbe, da je premestitev večjega števila oseb, kot je določena s sklepoma 2015/1523 in 2015/1601, hkrati nova in zapletena operacija, za katero je, preden ustvari konkretne učinke, potreben nek čas za pripravo in vzpostavitev, zlasti kar zadeva usklajevanje med upravami držav članic.
- 164 Poleg tega, če bi bil, kot trdita Republika Poljska in Češka republika, mehanizem, ki ga določa člen 5(4) in (7) sklepov 2015/1523 in 2015/1601, neučinkovit, zlasti zaradi nesodelovanja italijanskih organov, take praktične težave ne bi bile neločljivo povezane z navedenim mehanizmom ter bi jih bilo treba po potrebi reševati v duhu sodelovanja in vzajemnega zaupanja med organi držav članic upravičenk do premestitve in držav članic premestitve, ki je moral biti v okviru izvajanja postopka premestitve, določenega s členom 5 navedenih sklepov, v ospredju (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2017, Slovaška in Madžarska/Svet, C-643/15 in C-647/15, EU:C:2017:631, točka 309).
- 165 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je iz poročil o premestitvi in preselitvi razvidno, da čeprav je bilo na začetku obdobja uporabe sklepov 2015/1523 in 2015/1601 število dejansko premeščenih prosilcev za mednarodno zaščito razmeroma majhno, ker so nekatere države članice v velikem številu primerov zavrnile premestitev prosilcev za mednarodno zaščito, ki sta jih opredelili Helenska ali Italijanska republika, zlasti zaradi grožnje, ki bi jo ti prosilci pomenili za njihov javni red ali njihovo varnost, je ta problem postopno postal manj pomemben in se je ritem izvedenih premestitev izboljšal.
- 166 Kot je razvidno iz osmega, enajstega in dvanajstega poročila o premestitvi in preselitvi, so namreč države članice premestitve pod nekaterimi pogoji lahko izvedle dodatne, celo sistematične varnostne preglede, med drugim prek razgovorov, v zvezi s premestitvami iz Italije pa so od 1. decembra 2016 imele možnost, da za pomoč pri izvedbi razgovorov zaprosijo agencijo kazenskega pregona Evropske unije (Europol), da bi se preprečilo, da ti pregledi še naprej neupravičeno upočasnjujejo postopek premestitve.
- 167 Poleg tega so države članice premestitve glede premestitev iz Grčije vse od začetka veljavnosti sklepov 2015/1523 in 2015/1601 lahko zahtevale, da pred premestitvijo njihovi lastni policijski uradniki opravijo varnostne razgovore.
- 168 Ti ukrepi so se pridružili ureditvi, ki je bila v členu 5 sklepov 2015/1523 in 2015/1601 že določena za zagotovitev identifikacije zadevnih oseb, zlasti v odstavkih 5 in 11 tega člena, ki sta nalagala odvzem prstnih odtisov pred njihovo predajo in po njej ter njihovo posredovanje centralnemu sistemu Eurodac.
- 169 Iz tega izhaja, da Republika Poljska in Madžarska zavrnitve izvedbe vseh obveznosti premestitve, ki so jima bile naložene s členom 5(2) in od (4) do (11) Sklepa 2015/1523 in/ali s členom 5(2) in od (4) do (11) Sklepa 2015/1601, ne moreta utemeljiti s členom 72 PDEU.

- 170 Kot je v bistvu navedla tudi generalna pravobranilka v točkah 226 in 227 sklepnih predlogov, trditve, ki se nanašajo na razlago člena 72 PDEU v povezavi s členom 4(2) PEU, ne morejo ovreči te ugotovitve. Nič namreč ne kaže na to, da bi bilo mogoče dejansko ohranitev bistvenih državnih funkcij, na katere se nanaša zadnjenavedena določba, kot je zaščita nacionalne varnosti, zagotoviti le s tem, da se sklepa 2015/1523 in 2015/1601 ne uporabljata.
- 171 Nasprotno, z mehanizmom iz člena 5(4) in (7) navedenih sklepov, vključno z njegovo konkretno uporabo, kot se je v praksi razvila v obdobjih uporabe teh sklepov, je bila državam članicam premestitve v okviru preučitve posamičnega položaja vsakega prosilca za mednarodno zaščito, čigar premestitev je bila predlagana, prepuščena dejanska možnost za zaščito njihovih interesov v zvezi z javnim redom in notranjo varnostjo, ne da bi bil ogrožen cilj teh sklepov, in sicer zagotovitev dejanske in hitre premestitve velikega števila prosilcev, ki nedvomno potrebujejo mednarodno zaščito, za ublažitev znatnega pritiska na italijanski in grški azilni sistem.
- 172 Zato je treba obrambne razloge Republike Poljske in Madžarske, ki se nanašajo na člen 72 PDEU v povezavi s členom 4(2) PEU, zavrnil.

Obrambni razlog Češke republike: domnevno nedelovanje in neučinkovitost premestitvenega mehanizma iz sklepov 2015/1523 in 2015/1601 pri njegovi konkretni uporabi

Trditve strank

- 173 Češka republika trdi, da je bila njena odločitev o neuporabi sklepov 2015/1523 in 2015/1601 utemeljena s tem, da se je pri konkretni uporabi premestitvenega mehanizma, kot je določen s tema sklepoma, izkazalo, da je ta bil večinoma nedelujoč in neučinkovit, zlasti zaradi sistematičnega nesodelovanja grških in italijanskih organov ali dejanskega neobstoja prosilcev za mednarodno zaščito, ki naj bi bili premeščeni, v Grčiji ali Italiji ob sprejetju zavez o premestitvi, kar se jasno kaže v skromnem uspehu tega mehanizma z vidika skupnega števila dejansko izvedenih premestitev.
- 174 Zaradi grožnje javni varnosti, ki naj bi jo pomenila premestitev oseb, ki bi bile potencialno povezane z versko skrajnostjo, bi bilo treba zagotoviti, da se lahko vsaka država članica premestitve zavaruje v skladu s členom 4(2) PEU in, natančneje, s členom 72 PDEU. To načelo naj bi bilo izraženo tudi v členu 5(7) od sklepov 2015/1523 in 2015/1601. Vendar naj premestitveni mehanizem pri konkretni uporabi ne bi zagotavljal take zaščite javne varnosti, zlasti zaradi neobstoja zadostnih informacij o zadevnih osebah in nemožnosti izvedbe razgovorov v zvezi z varnostjo, čeprav naj bi šlo za nujne pogoje za preverjanje, ali te osebe ne pomenijo grožnje za nacionalno varnost ali za javni red v državi članici premestitve.
- 175 Iz tega naj bi izhajalo, da je bilo sprejetje zavez o premestitvi na podlagi člena 5(2) navedenih sklepov zgolj povsem formalno izvajanje, s katerim cilj dejanske premestitve, ki se mu je sledilo z navedenima sklepoma, ni bil uresničen.
- 176 Češka republika naj bi zato svoja prizadevanja raje osredotočila na ukrepe podpore, ki so učinkovitejši od ukrepa premestitve, tako da je tako na dvostranski ravni kot v okviru Unije zagotavljala finančno, tehnično ali kadrovsko pomoč najbolj prizadetim tretjim državam in državam članicam na prvi stopnji množičnega prihoda oseb, ki nedvomno potrebujejo mednarodno zaščito.
- 177 Komisija te trditve prereka.

Presoja Sodišča

- 178 Uvodoma je treba opozoriti, kot je bilo že navedeno v točki 31 te sodbe, da je Češka republika 5. junija 2017 sprejela resolucijo št. 439, s katero se je ta država članica odločila, da „glede na znatno poslabšanje varnostnega položaja v [...] [U]niji in zaradi očitnega nedelovanja sistema premestitev“ prekine izvajanje obveznosti, ki jih je sprejela na seji Evropskega sveta 25. in 26. junija 2015 ter so bile nato formalizirane na srečanju predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Evropskega sveta, in so se izvajale s Sklepom 2015/1523, ter izvajanje svojih obveznosti, ki izhajajo iz Sklepa 2015/1601. Ni sporno, da Češka republika nato med obdobjema uporabe navedenih sklepov nikoli ni odpravila te prekinitve.
- 179 V obravnavanem primeru se Češka republika v okviru svoje obrambe v postopku zaradi neizpolnitve obveznosti, ki se nanaša nanjo, opira na preudarke v zvezi z nedelovanjem ali neučinkovitostjo, ki naj bi bili za premestitveni mehanizem iz sklepov 2015/1523 in 2015/1601, vključno s posebnim mehanizmom, določenim v členu 5(4) in (7) navedenih sklepov, katerega namen je bil državam članicam omogočiti, da v okviru postopka premestitve zaščitijo nacionalno varnost ali javni red na svojem ozemlju, značilni pri konkretni uporabi, da bi upravičila svojo odločitev o neizvajanju svojih obveznosti premestitve na podlagi člena 5(2) in od (4) do (11) navedenih sklepov.
- 180 V zvezi s tem ni mogoče sprejeti – razen če bi se dovolilo ogrožanje cilja solidarnosti, ki je neločljivo povezan s sklepoma 2015/1523 in 2015/1601, ter obvezne narave teh aktov – da bi se država članica lahko opirala, celo ne da bi se v ta namen sklicevala na pravno podlago, določeno s Pogodbama, na svojo enostransko presojo domnevne neučinkovitosti ali celo domnevnega nedelovanja premestitvenega mehanizma, uvedenega z navedenima aktoma, zlasti glede vzdrževanja javnega reda in miru ter zagotavljanja notranje varnosti, da bi se izognila kakršni koli obveznosti premestitve na podlagi teh aktov.
- 181 Treba je tudi opozoriti, kot je bilo že poudarjeno v točki 80 te sodbe, da je treba bremena, ki so zajeta z začasnimi ukrepi, določenimi s sklepoma 2015/1523 in 2015/1601, ker sta bila ta sklepa sprejeta na podlagi člena 78(3) PDEU za pomoč Helenski republiki in Italijanski republiki pri boljšem obvladovanju izrednih razmer zaradi nenadnega prihoda državljanov tretjih držav na njuno ozemlje, v skladu z načelom solidarnosti in pravične delitve odgovornosti med državami članicami načeloma razporediti med vse preostale države članice, saj to načelo v skladu s členom 80 PDEU velja za politiko Unije na področju azila.
- 182 Poleg tega praktične težave pri uporabi sklepov 2015/1523 in 2015/1601, na katere se sklicuje Češka republika, niso neločljivo povezane z premestitvenim mehanizmom iz teh sklepov niti s posebnim mehanizmom iz člena 5(4) in (7) navedenih sklepov ter bi jih bilo treba v skladu z navedbami iz točke 164 te sodbe po potrebi reševati v duhu sodelovanja in vzajemnega zaupanja med organi držav članic upravičenk do premestitve in držav članic premestitve, ki mora biti v okviru izvajanja postopka premestitve, določenega s členom 5 navedenih sklepov, v ospredju.
- 183 Zato domnevna neučinkovitost ali domnevno nedelovanje premestitvenega mehanizma ni preprečevalo, da bi druge države članice v rednih časovnih presledkih sprejemale zaveze o premestitvi in izvedle dejanske premestitve prosilcev za mednarodno zaščito v celotnih obdobjih uporabe sklepov 2015/1523 in 2015/1601 ter, še bolj izrazito, proti koncu teh obdobj, v odziv na poziv Komisije v mesečnih poročilih o premestitvi in preselitvi, da naj pred iztekom navedenih obdobj okrepijo ritem premestitev.
- 184 Poleg tega je nekaj praktičnih težav, na katere se je sklicevala Češka republika, kot je bilo opozorjeno v točkah 95 in 163 te sodbe, povezanih s tem, da je premestitev večjega števila oseb, kot je določena s sklepoma 2015/1523 in 2015/1601, hkrati nova in zapletena operacija, za katero je, preden se ustvarijo konkretni učinki, potreben nek čas za pripravo in vzpostavitev, zlasti kar zadeva usklajevanje med upravami držav članic.

- 185 V zvezi s tem je treba tudi opozoriti, kot je bilo že poudarjeno v točki 166 te sodbe, da so bile v obdobju uporabe sklepov 2015/1523 in 2015/1601 za postopek premestitve uvedene nekatere prilagoditve, da bi se med drugim odpravile praktične težave, ki jih navaja Češka republika. To velja zlasti za možnost držav članic premestitve, da v Grčiji ali Italiji pred premestitvijo prosilcev za mednarodno zaščito opravijo dodatne varnostne preglede, in za možnost, ponujeno od 1. decembra 2016, da za pomoč pri izvajanju teh dodatnih varnostnih pregledov v Italiji zaprosijo Europol.
- 186 Nazadnje je treba zavrni tudi trditev Češke republike, da naj bi ta država članica Helensko republiko in Italijansko republiko kot državi članici na prvi stopnji in nekatere tretje države raje podpirala z zagotovitvijo drugih pomoči kot s premestitvami.
- 187 Ker sta bila namreč sklepa 2015/1523 in 2015/1601 – od sprejetja teh sklepov in med obdobjem njune uporabe – za Češko republiko zavezujoča, je morala ta država članica izpolniti obveznosti premestitve, naložene s tema sklepoma, ne glede na to, ali je Helenski republiko in Italijanski republiko zagotovila druge vrste pomoči, in tudi če je bil namen takih pomoči prav tako ublažiti pritisk na azilna sistema teh dveh držav članic na prvi stopnji. Poleg tega je treba opozoriti, da so bile nekatere pomoči sicer naložene s tema sklepoma ali drugimi akti, sprejetimi na ravni Unije. Take pomoči nikakor ne morejo nadomestiti izvajanja obveznosti, ki so izhajale iz sklepov 2015/1523 in 2015/1601.
- 188 Iz tega izhaja, da je treba obrambni razlog Češke republike, ki se nanaša na domnevno nedelovanje in domnevno neučinkovitost premestitvenega mehanizma iz sklepov 2015/1523 in 2015/1601, zavrni.
- 189 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da:
- Republika Poljska s tem, da ni v rednih obdobjih, in sicer vsaj vsake tri mesece, navedla primerne števila prosilcev za mednarodno zaščito, ki se lahko hitro premestijo na njeno ozemlje, od 16. marca 2016 ni izpolnjevala svojih obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa 2015/1523 in člena 5(2) Sklepa 2015/1601 ter posledično poznejših obveznosti v zvezi s premestitvijo iz člena 5, od (4) do (11), navedenih sklepov;
 - Madžarska s tem, da ni v rednih obdobjih, in sicer vsaj vsake tri mesece, navedla primerne števila prosilcev za mednarodno zaščito, ki se lahko hitro premestijo na njeno ozemlje, od 25. decembra 2015 ni izpolnjevala svojih obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa 2015/1601 in posledično poznejših obveznosti v zvezi s premestitvijo iz člena 5, od (4) do (11), tega sklepa; ter
 - Češka republika s tem, da ni v rednih obdobjih, in sicer vsaj vsake tri mesece, navedla primerne števila prosilcev za mednarodno zaščito, ki se lahko hitro premestijo na njeno ozemlje, od 13. avgusta 2016 ni izpolnjevala svojih obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa 2015/1523 in člena 5(2) Sklepa 2015/1601 ter posledično poznejših obveznosti v zvezi s premestitvijo iz člena 5, od (4) do (11), navedenih sklepov.

Stroški

- 190 V skladu s členom 138(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Na podlagi člena 140(1) tega poslovnika države članice, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške.
- 191 Ker je Komisija v zadevi C-715/17 predlagala, naj se Republiki Poljski naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi razlogi ni uspela, nosi svoje stroške in se ji naloži plačilo stroškov Komisije. Treba je odločiti, da Češka republika in Madžarska, ki sta v tej zadevi intervenirali v podporo Republiki Poljski, nosita svoje stroške.

¹⁹² Ker je Komisija v zadevi C-718/17 predlagala, naj se Madžarski naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi razlogi ni uspela, nosi svoje stroške in se ji naloži plačilo stroškov Komisije. Treba je odločiti, da Češka republika in Republika Poljska, ki sta v tej zadevi intervenirali v podporo Madžarske, nosita svoje stroške.

¹⁹³ Ker je Komisija v zadevi C-719/17 predlagala, naj se Češki republiki naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi razlogi ni uspela, nosi svoje stroške in se ji naloži plačilo stroškov Komisije. Treba je odločiti, da Madžarska in Republika Poljska, ki sta v tej zadevi intervenirali v podporo Češke republike, nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

- 1. Zadeve C-715/17, C-718/17 in C-719/17 se združijo za izdajo sodbe.**
- 2. Republika Poljska s tem, da ni v rednih obdobjih, in sicer vsaj vsake tri mesece, navedla primerne števila prosilcev za mednarodno zaščito, ki se lahko hitro premestijo na njeno ozemlje, od 16. marca 2016 ni izpolnjevala svojih obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa Sveta (EU) 2015/1523 z dne 14. septembra 2015 o uvedbi začasnih ukrepov na področju mednarodne zaščite v korist Italije in Grčije in člena 5(2) Sklepa Sveta (EU) 2015/1601 z dne 22. septembra 2015 o uvedbi začasnih ukrepov na področju mednarodne zaščite v korist Italije in Grčije ter posledično poznejših obveznosti v zvezi s premestitvijo iz člena 5, od (4) do (11), navedenih sklepov.**
- 3. Madžarska s tem, da ni v rednih obdobjih, in sicer vsaj vsake tri mesece, navedla primerne števila prosilcev za mednarodno zaščito, ki se lahko hitro premestijo na njeno ozemlje, od 25. decembra 2015 ni izpolnjevala svojih obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa 2015/1601 in posledično poznejših obveznosti v zvezi s premestitvijo iz člena 5, od (4) do (11), tega sklepa.**
- 4. Češka republika s tem, da ni v rednih obdobjih, in sicer vsaj vsake tri mesece, navedla primerne števila prosilcev za mednarodno zaščito, ki se lahko hitro premestijo na njeno ozemlje, od 13. avgusta 2016 ni izpolnjevala svojih obveznosti na podlagi člena 5(2) Sklepa 2015/1523 in člena 5(2) Sklepa 2015/1601 ter posledično poznejših obveznosti v zvezi s premestitvijo iz člena 5, od (4) do (11), navedenih sklepov.**
- 5. Republiki Poljski se naloži, da poleg svojih stroškov v zadevah C-715/17, C-718/17 in C-719/17 nosi stroške, ki so Evropski komisiji nastali v zadevi C-715/17.**
- 6. Madžarski se naloži, da poleg svojih stroškov v zadevah C-715/17, C-718/17 in C-719/17 nosi stroške, ki so Evropski komisiji nastali v zadevi C-718/17.**
- 7. Češki republiki se naloži, da poleg svojih stroškov v zadevah C-715/17, C-718/17 in C-719/17 nosi stroške, ki so Evropski komisiji nastali v zadevi C-719/17.**

Podpisi